

NEDELJA MRTVIH.

Črtica.

— Potegnite navzgor zagrinjala, Friderik, popolnoma navzgor ter pomaknite stol prav k oknu, da morem sedeti v polnem solnčnem svitu. — Saj vendar sveti solnce, kaj ne?

Služabnik, kateremu so veljale te besede, je sivolas in njegovo telo je sklonjeno naprej. Kljub temu pa je videti mlad poleg tega nabobljenega starega, katerega je povedel skozi sobo v naslonjači proti oknu.

Kot odsev sreče je hušnilo preko razoranega, voščeno-bledega obraza pod snežnobelimi lasmi, medtem ko je slabotno, skrženo telo omahnilo nazaj v blazine naslonjača.

— Ah, to de dobro! — Hvala vam, Friderik. Čudno, kako razločno je čutili svetlobo, ne da bi je človek videl. In ti dobri dnevi postajajo tako redki v novembru. Ah, solnce, — solnce!

Obrnil je obraz proti osvežujočemu viru svetlobe, dasiravno ni mogel noben žarek prodreti njegove ugase oči. Stari služabnik je stal kot v zadregi sredi sobe. Tudi ko je njegov gospodar pomignil z roko, naj gre, se je še vedno obotavljajal.

— No, kaj pa vam je, Friderik? — Ali imate še kaj na srcu?

— Da, gospod profesor, — malo prošnja bi se imel. Marijana je zunaj in gospodu je treba le iztegniti roko ter pozvoniti, če bi kaj potrebovali. Za eno uro ali kaj takega bi me lahko pogrešali. Rad bi šel ven na pokopališče, ker je nedelja mrtvih in bilo bi prvikrat v dvajsetih letih, če bi jima ne prinesel vene.

— Nedelja mrtvih, — je ponovil vprašani počasi. — Že zopet! — Kako hitro pač teče čas. — Seveda lahko greste, Friderik, seveda. — Sta pa vaša žena in sin, kateri ma hočete ponesti vene, — kaj ne?

— Da, gospod profesor. — Saj veste, gospod profesor, da sem oba pokopal eden in isti dan.

— Da, da! — Pa da je že dvajset let tega. Bil sem takrat krog sedemdeset, — krog sedemdeset! In sedaj sem še vedno tukaj. Kako čudno vendar postopa usoda z ljudmi. Bil je tako močen in postaven, vaš Ludovik! Kdo bi si mislil, da ga bom preživel za dvajset let.

— No, upajmo, da jili bo še več kot dvajset, gospod profesor! — Če je človek tako močan ter ima v sebi toliko življenske moči kot vi...

— O, da, dosti, Friderik in tudi veselja do življenja, kljub slepoti. Dokler le morem čutili solnce, bi ga ne pogrešal rad. — Grda je misel, tam spodaj, v mrzli, temni zemlji... Sedaj pa gledajte, da odidete. — Ne hotel bi oprati vaših mrtvecev običajnega dokaza ljubezni.

Z gotovo udobnostjo je sklonil belo glavo nazaj v blazino ter položil brezkrvni, prozorni roki na odedjo.

— Dvajset let! — so mrmrale njegove ustnice, ko so se zaprla vrata za služabnikom. — Kako dolgo pač še, — kako dolgo?

Tih, zadovoljen smehljaj je ležal na njegovem licu. Slišal je spodaj hreščati lišna vrata in čul je tudi težke, počasne korake starega služabnika, ki je odhajal proti pokopališču. Slepi starec ga je prav jasno videl pred seboj, v njegovi najboljšnji črni obleki ter z vencem zimzelena na roki.

— Dvajset let! — in on gre še vedno, da krasi grobove svojih ljubih. — Dober človek in celo glas se mu je nekoliko tresel, ko me je prosil za kratki dopust.

Srebrnolasemu profesorju ni prišla že dolgo nobena solza več, kadar je mislil na svoje lastne grobove. Vse to je ležalo daleč za njim, tako neizmerno daleč! Stari spomini niso imeli nobene moči več, da bi motili vedri mir njegove duše. Na vek so utihlele strune, ki so pele nekoč v njem v tugi in sreči. Kot tuja sreča ali tuja bolest so se mu je zdelo sedaj, kar je pred desetletji prevevalo njegovo srce.

In kljub temu se niso njegove misli rade mudile pri grobovih. Tako prijetno je sedeti tu zgoraj v solnčni luči s sklenjenima rokama — in naj je tudi mrzlo november-sko solnce! Zakaj bi torej mislil na pokopališče in na one, ki trohijo šest črvljev globoko pod hladno, temno zemljo?

njega samega. — Vzemi mi vse, ti Vsemogočni, — vse! Uniči mene samega, če je treba žrtve. Ne nalagaj mi pa, kar gre preko moč človeka! — Jaz ti ga vendar ne morem dati, — ne morem!

In kljub temu ga je moral dati. Najstrašnejše se je izvršilo in vendar je prebolel tudi to. Že dolgo časa je bil zadovoljen, da ni hotel Bog sprejeti žrtve, kajti še vedno je bilo udobno tu zgoraj, dasiravno je moral dan za dnem sedeti v neprodni temi, nezmožno oveličati kljub njegovemu odporu svoje postave iz temine, ki ga obdaja.

Predvsem ono črnooko bitje, ki je tolikokrat z vročimi poljubi onemogočilo vsako očitano. Kako opojno prelestna je bila, ko je drvela v veseljem plesu po razsvetljenih dvoranah! Kako so tedaj evale rože na njenih licih, koji vselitje je vzbudilo v njem nepoznan strah, ki pa so bile vendar krasne na njenem prozornem licu. Stokrat, kadar sta se vozila domov ter je ona vsa onemogla slonelca na njegovih ramah, si je svečo pri segel, da ji bo z neizprosno energijo prepovedal to nevarno življenje. Proti nobeni svoji pacientinji pa ni bil tako brez moči kot ravno proti njej. Njegova strogost je skopnela vspricho njenega prosečnega pogleda in njegovi najtrdnjejši sklepi so se razsuli ob enem poljubu njenih koralnih ust. Tako zelo je ljubila zabavo, da bi gotovo umrla, če bi se ji odreklo to, kar je poželela. Kje pa naj bi vzela moč, prepovedati ji kaj takega?

— Dajte mi še enkrat dete! — so bile njene zadnje razumljive besede in z ubogim, jokajočim črvom v naročju je umrla. Takrat si je bil mislil, da ga bo zvok teh peterih besed zasledoval do njegove smrti in da se ne bo krvaveča rana v njegovem sreu zaprla, dokler ne bo sree samo prenehalo biti. V viharju in dežju je romal dan za dnem ven na svežo gomilo; ves obupan je ležal po cele ure na kolenih pred krasno, duhtečo sliko, na kateri je nekoč navdušen umetnik ovekovečil njene poteze. Bollest kot je bila njegova, ne more nikdar končati: ubiti jo ali ublažiti je bilo po njegovem najiskrenejšem prepričanju nemogoče, ker je za to doba človeškega življenja prekratka.

Slika, koje blesteče barve so sedaj že zatemnele, visi še vedno nad njegovo pisalno mizo in včasih dvigne po svoji stari navadi svoje ugase oči knjeji, kot nekoč, ko jo je mogel še videti. Pa še dalej kot eno človeško dobo se ga ne polasti ob spominu na njo nobena bolest in spomin na mlado ljubezensko srečo je zatemnel in z njim tudi spomin na veliko srčno bol, katero je smatral nekoč za neo-zdravljivo.

Grob njegove žene mu je danes le še grob kot so vsi drugi grobovi. Tudi če bi ne bil slep, bi mu bilo težko najti ga, kajti dolgo, dolgo je že, ko je stal zadnjikrat pred njim. Odkar pa je preko sedemdesetih, ne gre sploh na nobeno pokopališče. Zdelo bi se mu kot nekako izzivanje smrti in on noče pogrešati solnea, dasiravno ga že dolgo ne more več videti.

Vrtnar na pokopališču je, ki okraši proti dobri plači vsako spomlad iznova oba grobova, — oba, kajti že skoro petdeset let sta dva. Bil je teman dan v njegovem življenju, ko je stopil mladi kandidat medicine ob nenavadnem času v njegovem sobo, smrtnobledega obraza ter s prisiljenim smehom krog ustnice.

— Ne prestraši se, dragi oče! — Mislim pa, da me boš moral vzeti v oskrbo. — Pri seciranju nekega utopljenca sem se menda danes zjutraj nekoliko opraskal. Potegnil je rokav in srajeo z močne, mlade roke.

Kako se je tedaj profesor dneve in tedne boril z vsem orožjem svoje mnogoobedovane znanosti proti nensmiljeni morilki! Kako je v svoji onemogli jezi proklinjal to nepopolno znanost, kakor hitro so se zaprla za njim vrata bolniške sobe! Njegovi prijatelji so ga do onega časa smatrali za prostomisleca, za ateista in vendar je z dvigujenim rokam prosil k Bogu za življenje svojega odnega sina, tega sina, ki se je boril sedaj s smrtjo, ki pa je bil njegov ponos in njegova sreča, predmet vseh njegovih upanj in želja, najboljši del

Velika skrivnost smrti, — sedaj je očita tudi njemu.

Profesor je sklenil roki ter čakal, da solnce zopet pride. Tišje in tišje je postajalo dihanje, prihajajoče iz udrih prsi.

Zvonovi nedelje mrtvih so se oglašili od daleč, mirnih in resnih udarcev. Kot melodične, krasne glasove iz nekega drugega sveta je slišal prve glasove, — potem pa je postalo tiho krog njegove, popolnoma tiho. Še nekaj časa in snhi udje so se malo iztegnili pod svečnim odedjo, srebrnobela glava se je nagnila in ostra brada se je pobe-sila na prsa.

Velika skrivnost smrti, — sedaj je očita tudi njemu.

Profesor je sklenil roki ter čakal, da solnce zopet pride. Tišje in tišje je postajalo dihanje, prihajajoče iz udrih prsi.

Zvonovi nedelje mrtvih so se oglašili od daleč, mirnih in resnih udarcev. Kot melodične, krasne glasove iz nekega drugega sveta je slišal prve glasove, — potem pa je postalo tiho krog njegove, popolnoma tiho. Še nekaj časa in snhi udje so se malo iztegnili pod svečnim odedjo, srebrnobela glava se je nagnila in ostra brada se je pobe-sila na prsa.

Velika skrivnost smrti, — sedaj je očita tudi njemu.

Slovinci in Slovence, naročajte se na „Slovenski narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

VOZNJIA PO NOVOOTVORJENI DONAVI.

Za postajo Ujvidek postane orientalna železnica enotna. Teče po ozkem nasipu med Donavo, na koje nizkih, peščenih otokih se pa-sejo gosi ter rodovitnimi, iz črne prsti obstoječimi poljanami, po katerih se pasejo cele gruče majhnih, črnih prašičev. Med Zemunom in Belgradom vodi vzvišeni železniški nasip na desni strani skozi temnorjavno močvirje, iz katerega se dvigajo jate ptic, dočim se razteza na levi peščena poljana, poraščena s trnjevim grmičevjem. Za močvirnatim jezerom leži vasica Bezanija, odkoder je težka nemška artilerija razbila angleške ladijske topove ter francoske havice na Banovo Brdo in Ciganiji in odkoder so Brandenburžani navalili na ta otok. Z roba peščene poljane pa se je premostilo Savo pri njenem iztoku v Donavo.

Na ograje teh mostov so razobasili nemški vojakii svoje perilo, da se posuši. Med tem pontonskim mostom spodaj ter Ciganiji zgoraj tiči v deroči reki šest stebrov. Po mednarodnem dogovoru bi se moralo smatrati ta most kot nevtralna tla, a Srbi so most razstrelili. Štirje kosi na enem koncu so odstranjeni ter mole poševno v vodo. Drugi kos od belgrajske strani pa je popolnoma padel v vodo ter počiva v globini 12 metrov na dnu Save. Ladije vozijo preko njega kot da se ni nič pripetilo. Na železniškem nasipu delajo kolona avstrijskih vojaških delavcev.

Belgrad je križišče oba komunikaacij na Balkan, ki sta sedaj, po porazu Srbije, otvorjeni. Druga komunikacija je Donava. Ko se je Srbe preganalo z brega, so ležale v Donavi še srbske rečne in ruske morske mine. Polovilo se jih je in sedaj je promet po Donavi prost. Parniki Donavske parobrodne družbe vozijo zopet med Budimpešto in Zemunom. Donavsko brodovje, ki je bilo ustavljeno pred Ujvidekom in Zemunom, je odplulo po reki nazaj. Z razstreljenega židovja belgrajske citadele se sudi danes prizor živahnega pristaniškega življenja. Ob pomolu se razlaga raz čolne in barkase vsakovrstna živila, predvsem moko. Nemški in avstrijski trenski vojakii nalagajo izloženo blago na tovorne avtomobile ter težke vozove. Majhni vlačilni čolni, iz kojih dimnikov se dviga gost dim, vozijo čez reko ter vlečejo za se boj vsak po štiri plošnate transportne parnike, na katerih se nahajajo konji, klavna živila, seno in municija. Poveljniški mostič je za-barikadiran z žaklji, napolnjenimi s peskom. Hospitalne ladije, črno pobarvane ter z velikim rdečim križem, streme počasi po neki navzgor. Podobne so Noetovi barki. Za okni je opaziti nosilnice in postelje, v katerih leže bolniki in ranjenci. Hitri motorni čolni krožijo neprestano krog otoka ter med Zemunom in Belgradom. Sivo pobarvani monitorji, na katerih je opaziti oklopne kupole ter radiografične priprave, so neprestano na straži ter spremljajo po reki navzgor transportne ladije, oblozene z municijo, topovi, aeroplani ter drugim vojnim materijalom.

ČRNAGORA IN VOJAŠKI POMEN OSVOJENE GORE LOVČEN.

VOJNO-ZNANSTVENA ŠTUDIJA.

Črnagora se je udala. Črnagora obsega le 9080 kvadratnih likometrov ter je potekatnem majjša kot Kranjska. Njene gore so nje-ne trdnjave. Na vsaki vrhince teh golih gorskih velikánov se večje spomini na težke boje proti tujim osvovjevalcem. Vendar pa se ne more nobena teh gora ponašati z zgodovino kot jo ima za seboj Lovčén, ki se dviga od idilične obali ob Kotském zalivu v sinje višave. Črnogosti veljak Vukotič je izjavil pred izbruhom vojne: — Lovčena ne bomo dali iz rok, dokler ni mrtev zadnji Črnogorec. On pa ni računaj s težkimi avstrij-

50.000 KNJIZIC

POPOLNOMA ZASTONJ

Vsak možki bi moral takoj pisati po eden izvod naše zelo zanimive knjižice. Možje, ki se hočejo ženiti, možje, ki so bolni, slabi, nervozni, onemogli in izčrpani — možje, ki ne morejo delati niti uživati v polni meri, kar jim življenje nudi, vsi ti možje bi morali čitati to koristno zdravniško knjižico. Iz te knjižice je razvidno, kako možki uničujejo svoje zdravje in življenje, kako se nalezajo raznih bolezni, in kako se zopet lahko povrnejo k zdravju, moči in kreposti v kratkem času in z majhnimi stroški. Ako torej želite biti možje med možmi — zdravi, močni in krepki — v tej knjižici lahko najdete nasvete, ki vodijo do tega.

POT K ZDRAVJU, MOČI IN KREPOSTI.

Zaloga znanosti je, in vsebuje ravno tiste stvari, ki mlad in star, bogat in revan, oženjen in samski, ta knjižico popolnoma zastonj; mi plačamo tudi postumno. Na ovitku ni zdravniškega imena in vsled tega nihče ne ve, kaj je notri, kakor samo tisti, ki dobi. Zapišite vaše ime in naslov razločno na spodnji kupon, izrežite in pošljite nam.

POŠLJITE KUPON ZA KNJIZICO ŠE DANES.

DR. J. RUSSELL PRICE CO., S. 701, 208 N. 5th Ave., Chicago, Ill.

Gospodje: — Zanima me Vaša ponudba glede brezplačne zdravniške knjižice, če želim, da mi takoj pošljete en izvod.

IME
STEV. IN ULICA ALI BOX
MESTO DRŽAVA

Ali trpite

na sifilisu ali zastrupljenju krvi, ki povzročijo živčni slabosti, na spominu, narmih in drugih nalezljivih boleznih, nadahni, neprebavnosti, zapetki ali konstipaciji, kataru, zlati žili, revmatizmu, mu, ali na želočnih, mehuralih in ledvičnih boleznih?

Imate li bolečino v križu in v slabih ali v zgibih, glavobol, izgubo apetita, kisline v želodcu, riganje, zalozna ganje, pogosto bljuvanje, umazano izmet, smrdčo sapo, črne kolobarnje zik, mrdečo spanje in grde sanje, okrog oči, slabo spanje in v grde sanje, burite, razjezite in padete v slabo voljo? Ali ste nervozni in utrujeni, ali ste hitro zneemirite, ustrašite, ali ste jutrih, plašni ali bojevi v družbi, ali ste v žalostni? Naša brezplačna knjižica vam pove vse, kar se tice bolezni, in vašem materinem jeziku, lahko vsakdo razume in se okoristi nasveti in podatki, ki jih vsebuje. Če jih bi moral znati vsak možki, holan in zdrav. Zapišite si, da jih bomo poslali po vašem imenu in naslov razločno na spodnji kupon, izrežite in pošljite nam.

skimi topovi ter strašnimi razstrelili snovmi, ki so premagale celo to, po njegovem mnenju nezavzetno goro. Črnogoreci so se kot vedno, zelo hrabro borili, dokler se niso razsule njih utrbe, dokler niso bili v ožki ali ubiti ali razpršeni, dokler ni zginil zadnji sled upanja na uspešen odpor. Sovražnik je plezal preko porušeni hakovop in izginila je vera v nedotakljivost gore Lovčena. Avstrijecem pa je bila odprta pot v črnogorsko glavno mesto Cetinje in v notranost dežele.

Da je bil Lovčén izključno črnogorska trdnjava, bi njega zavzete je ne imelo dejanski onega pomena, katerega ima v resnici. Lovčén pa tvori ključ k južnim posestim Avstro-Ogrske ter je naravno trdnjava tolikega vojaškega pomena kot nobena druga gora ob obali Jadranskega morja. Lovčén obvlada duje Kotor s njegovim krasnim zalivom, kjer je zgradila Avstrija svojo veliko mornariško postojanko. Avstrija si je vedno želela posesti te gore prav kot si je želela Črnagora Kotorja in stem izhoda na morje.

Kotor je starinsko, majhno mesto, ki se naslanja na obronke črnogorskih gor. Od ozkega, z okraškami okrašenega brega vodijo ceste navzgor proti razpadlemu, srednjeveškemu gradu. Kotor je padel s svojimi cerkvami, svojimi javnimi poslopji pred tremi ali štiri-mi stoletji v spanje ter se od tega časa ni več prebudil. Znan je radi lepote svojega sinjega morja ter krasnega zaliva in na tisoč turistov ga je obiskalo vsako leto. Predno pa so smeli v mesto, so morali avstrijskim oblastim izročiti svoje kamere ter obljubiti, da ne bodo ničesar videli ali slišali o vojaških skrivnostih.

Kotor bi tvoril naravno pristanišče Črnogore. Črnogoreci pa stanujejo bolj proti izhodu in glavno mesto leži oddaljeno 28 milj v gorah. Cesta, ki je najboljša v celí deželi, spaja oba mesta. Avstrijeci seveda niso mogli trpeti, da bi uprabljali Črnogoreci Kotor v trgovske namene ter so jim končno dali kos zemlje izven mesta za trzišče. Na meji pa so morali oddati vse orožje, katero so nosili pri sebi. Evropske velesile so skušale dobiti za Črnogoro izhod na morje ter so ji dale v ta namen pristanišči Bar in Dulcigno. Zadnje imenovano mesto pa je le vsidrališče in prvo leži preveč od središča prebivalstva ter je mogoče dospeti do njega le po nevarnih gorskih stezah.

Te koncesije Črnogorec niso zadovoljile. V narodu je morda živelo medlo upanje, da bo treba od gotovi prilike le valiti skale raz Lovčena, nakar bi se Avstrijeci umaknili iz Kotorja. Merodajni krogi pa gotovo niso delili tega nainvnega naziranja.

Avstrija je napravila trden sklep, da drži prostor. V Kotoru je imela eno najlepših pristanišč, v Jadranskem morju, pristanišče, ki je tvorilo v časih beneške slave in moči trgovsko središče za južno Evropo in Orient. Vodno cestje, ki se vije kot reka v pravo pristanišče, — ogromno, da sprejme celo avstrijsko brodovje, — se je močno utrdilo. Zgradilo se je mornariško postajo, ki je dvignila Avstrijo na mesto vladajoče mornarske sile v Jadranskem morju. Tudi mesto samo se je z utrdbami zavarovalo proti Črnogorem. Kotor je šel po cesti, ki vodi v eikeaku navzgor, je zapazil na vsakem ovinku nove dokaze njene vojaške važnosti. Na vsaki ugodi točki so zgrajeni forti z baterijami. Nobenega strahu ni bilo več niti pred skalami Črnogorcev, niti pred topovi, katere so prevedli Črnogoreci iz Bara na utrbe na Lovčenu. Avstrijeci so čakali in njih dan je tudi prišel.

Boj je bil za Avstrijce lažji kot so si morda sami predstavljali. Gotovo se je pričakovalo, da bo prihitela Italija na pomoč majhni kraljevini in isto so upali Črnogoreci sami. Italija je bila najljubša zaveznica Črnogore in črnogorski kralj je oče italijanske kraljice.

Kmalu po izbruhu vojne je zahtevala Italija zase popolno obvladanje Jadranskega morja. Zvelasiti je tudi tu prosto roko, da se bo radi lepote svojega sinjega morja ter krasnega zaliva in na tisoč turistov ga je obiskalo vsako leto. Predno pa so smeli v mesto, so morali avstrijskim oblastim izročiti svoje kamere ter obljubiti, da ne bodo ničesar videli ali slišali o vojaških skrivnostih.

Avstrijeci so si z zavzetjem Lovčena ter črnogorskega glavnega mesta tudi otvorili pot v Albanijo.

(Ta članek je bil pisan takrat, ko je dospelo poročilo, da je Črnagora udala ter priložni mirovnimi pogajanjmi z Avstrijo ostalimi centralnimi zavezanci. Par dni pozneje so prišle iz Beča vesti, da se je zavezništvo srečilo toliko uplivali na Črnogore, da so zopet obnovili sovražni proti Avstriji. Veliko jim ne bo pomagalo, ker je skoro dežela zasledena od Avstrijcev, je vsak nadaljnji odpor nemogoč. V sled tega ostanejo izvajanjem tem članku v polnem obsegu priljubljenosti. — Opomba uredništva.)

Slika nam kaže ozemlje v Mezopotamiji, kjer se vrše ostri boj med Turki in Angleži.

IMENIK IN CENIK SLOVENSKIH KNJIG.

KATERE LAHKO NAROČITE PRI NAŠI UPRAVI.

Table listing book titles and prices, including 'Amerika, ali povsod dobro', 'Arumagan, sin indijskega kneza', 'Bika pri Visu', etc.

Table listing authors and prices, including 'Naseljenci', 'Na valovih južnega morja', 'Nemščina brez učitelja', etc.

NAŠI JUNAKI NA ITALIJANSKEM BOJIŠČU.

IZ PRIJATELJSKEGA PISMA.

12. dec. 1915.

Pripoveduje se, toda le Bog je vsegleden — da začnem kot pravljice 1000 in 1 noč, s katerimi že par dni čas ubijam — da je žrtve laške ofenzive konec. Če je to res, sem jim, namreč Lahom, prav hvaležen, ker postal sem, četudi ni to lepo za mladega človeka, že v resnici prav nervozen. Vidnega uspeha Lahji tudi to pot niso imeli, če izvezam dejstvo, da smo mi „sanitaterji“ lepo stanovanje in župnišče v P. morali odpovedati, ker so nam parket razbili. Drugi uspeh bi bil, a to čisto osebnega in psihološkega značaja, ta, da sem se vsled polentarijev zaljubil v Dalmatince. Kako je to prišlo ne vem, kakor sploh človek nikoli natanko ne ve, kedar je razmerje že itak starejšega datuma. Vem le toliko še, da so Italijani bobnali, da so se verne duše jokale in da sem mel po višjem povelju „oprašite ledja in namažite dur!“ že svoj nahrbtnik na ramah. Pa prišli so dne 3. XI. zgodaj v jutru hvata Bogu, sinovi našega regimenta mimo nas in veselih obrazov so sli na obisk k Lahom. In slišalo se je par strelcov iz puške par iz topov, potem pa hurra in udri! Ni pretkele pol ure že smo slišali „avanti, avanti!“ iz grl skoraj celega bataljona bersaglierov biciklistov, ki so v dolgih vrstah romali v spremstvu nekaj veselih, hvata Bogu, bajonetov v sveto me sto Gorico. Jarki pa so bili prosti polente, naši nahrbtniki so prišli zopet v kot in duri, katere smo pomazali, smo zopet očistili. In človek naj ne bo na to zaljubljen. Vsak Dalmatince ima od tega dne če pride k Marodeviziti „dienstfrei“, pa če ga tudi samo „sreebali“.

ampak so iskali kot naši trmoglavih hribov pre pretupih v gostilni se drugih. No in te so jim dali prav postene še parkrat naši vrli Dalmatinci in posebno krokee, kar se ne sme zamolčati naši kranjski Janezi. Kako sem jih bil vesel, ko sem prišel z njimi skup, nemojnim povedati. Želje, katere so me spremljale skozi 15 mesecev, enkrat biti v vojski skupaj z našimi fanti, so se mi izpolnile. Dalmatinci pa bodo malo ljubosumni, ker velja le prva, stara ljubezen in se marsikdo mi bo na zopet uvedeni „dienstbar“ zahvalil s „fala Bogu“.

možka, ena ženska in trije otroci so bili ranjeni. Neki drugi zračni napad se je izvršil v isti okolici danes popoldne ter sta se vdeležila istega dva aeroplana. Pri tem napadu pa ni bil nihče poškodovan in napravilo se ni nobene materialne škode. Oficijelno se poroča glede tega: „Drugi zračni napad se je izvršil danes malo po polдне na istem mestu. Aeroplani so izginili, kakor hitro se je namerilo nanje oster ogenj. Pozneje so jih zasledovali naši mornariški in armadni letalci. Škode se ni povzročilo in ne poroča se o nobeni poškodbi.“ Grofija Kent tvori južnoiztočni del Anglije.

ZELO OSTRI BOJI V MEZOPOTAMIJI.

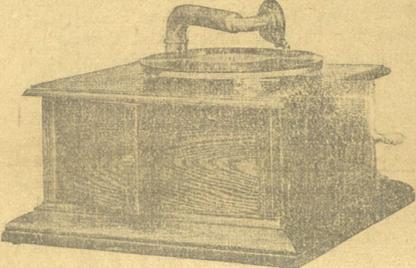
ANGLEŽI POROČAJO, DA SO PONOVRNO NASKOČILI TURŠKE POSTOJANKE V ESIAN.

London, Anglija, 24. januarja. — Oficijelni tiskovni urad poroča, danes da je prišlo med Angličani in Turki do bojev, katerih posledica so bile velike izgube na obeh straneh. Poročilo se glasi: „Angleška pomožna armada, pod poveljstvom generala Aylmera, je napadla dne 21. januarja turške postojanke v Essian, sedem milj iztočno od Kut-el-Amara. Tekom dneva so se vršili ostri boji z menjajočim se uspehom. Izgube so bile na obeh straneh zelo velike.“ Pozneje se je objavilo sledeče poročilo: „Turški urad je dobil v soboto sledečo brzojavko od Sir Percy Lake, ovega vrhovnega poveljnika vseh angleških čet v Mezopotamiji: „General Aylmer je naskočil v petek turške postojanke. Vršili so se ostri boji z menjajočim se uspehom. Vreme je bilo strašno in dež je delal operacije čet izvanredno težkim. Vsled poplav je bilo nemogoče nadaljevati z nastoki. V soboto je vzel general Aylmer 1300 metrov široko postojanko, katero so imeli Turki zasedeno. Vreme je trajno slabo. Neprestano dežuje in poplava je vedno večja. Posameznosti glede izgub še niso znane, vendar pa so na obeh straneh velike.“

DR. RICHTERJEV PAIN EXPELLER ZOPER REVMAZEM, NEURALGIJO, OTRPNELOST SKLEPOV IN MIŠIC, ZOPER INFLUENCO, GLAVO IN ZOBOBOL. Pravi lek se dobiva v zavitku, kot ga slika predstavlja. Odklonite ga, ako na zavitku ne najdete varnostne znamke „Sidro“.

SAMO ZA NAŠE NAROČNIKE. FONOGRAF

brez roga, najmodernejši zadnji model, velik 16x16x8 palcev, izdelan iz najboljšega lesa, ukusno politiran s fino ponikljanimi kovinastimi deli. Igra vse Columbia in Victor plošče. Daje čist in močan glas, kateri se lahko po poljubni hitrosti uravnava. Navija se lahko med sviranjem.

Znano nam je, da naš narod rad posluša lepo glasbo. Da pa ne pade v krepilje raznim sleparijam, katere so se v zadnjem času pri nabavljanju fonografov dogajale, mu s tem nudimo priliko, da si lahko brezskrbno nabavi dober glasbeni stroj.

Pogoj je sledeč: Vsak naš naročnik, kateri ponovi svojo naročnino, ali nam pošlje novega celotnega naročnika v znesku \$1.— in priloži še za fonograf \$10.—, prejel ga bo z obratna pošto. Za fonograf jamčimo, Komur bi ne ugaljal, naj ga vrne na naše stroške, in povrnil mu homo plačanih \$10.—.

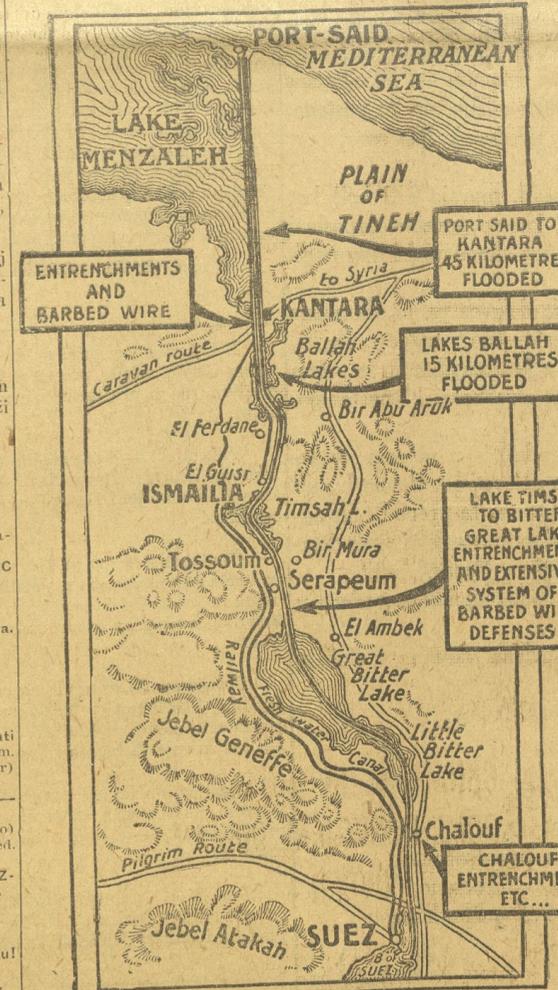
Za dobavo teh fonografov, katerih vsak je vreden najmanj \$25.— in ga izpod te cene ne morete nikjer kupiti, smo sklenili pogodbo z dotično izdelovalnico fonografov, ki je gori imenovana cena izključno samo za naše naročnike tako nizka.

Imenik plošč s slovenskim napovi nabaja se malo nižje. Kdor želi preživeti vesele urice ob poslušanju krasne godbe in domače pesni v dolgih jesenskih in zimskih večerih, naj se posluži te navdve ngodne prilike.

SLOVENSKE PESMI:

- SLOVENSKA KMEČKA GODBA, 10-Inch 75c. (Canada \$1.00). E 6058 Domžalski, Valček, Marzolin. E 6059 Mazurka Ljubica, Kmečki tramplan. E 6060 Planinski, Valček, Ribenska, Polka. ZANE IZ LJUBLJANE, 10-Inch 75c. (Canada \$1.00). E 6062 Masne pripovedke, 2. Masne pripovedke, 2. E 1626 Nov stajerski ples, Stajerska polka. E 1627 Stajerski kmetški ples z vriskanjem, 1. del. Stajerski kmetški ples z vriskanjem, 2. del. E 1628 Kmečka 1. del ländler, Kmečka 2. del ländler. E 1629 Korančica grenadirjev, Igra newyorskoga vojska godba. Zaročna mazurka. KVARTET PEVCEV „GLASBENE MATICE“, LJUBLJANA, 10-Inch 75c. (Canada \$1.00). E 6063 Domače veselje (narodna). Fantovski nabor (narodna). E 6064 O ja, zmijari vesel, vesel (nar.) a) Bog je vstvaril zemljico, (narodna). b) Tam za goro škrjančki pojo, (narodna). E 6065 Na planinah, narodna. Krogošpev: a) En hribeček; b) Kranjski fantje. E 6066 Šopek narodnih, 1. Šopek narodnih, 2. E 6067 Dva nesrečna Italijana, narod. Oj ta soldaški boben, narodna. E 6136 Ne bom se možila, Slovenska kmečka godba, Ljubljana. Glihenga na semnju, Komični prizor. Kvartet slovenskih pevcev. E 6137 Sijaj, sijaj solncece. Kvartet slovenskih pevcev. Ponočni pozdrav, Storch, Lu-

SUEŠKI PREKOP.

Slika nam kaže Sueški prekop, katerega so Angleži močno utrdili proti nameravanemu napadu od strani centralnih zaveznikov.

ZRAČNI NAPADI NA ANGLIJO.

TEKOM DVANAJSTIH UR SO IZVRŠILI NEMCI 2 ZRAČNA NAPADA NA ANGLIJO.

London, Anglija, 24. januarja. — Angleško vojno ministrstvo je danes popoldne sporočilo, da so

ALBANIJA GILJ.

OB JADRANSKEM MORJU SE PRIČAKUJE ZELO VAŽNIH RAZVOJEV. London, Anglija, 24. januarja. — Za sedaj je popolnoma nejasno, kaj se godi s Črnogoro. Avstrijci izjavljajo, da se nadaljuje z razoroževanjem dežele, dočim vstrajata Rim in Pariz pri trditvi, da je sklenila Črnogora boriti se do konec.

POLJAKI.

Poročali smo že, da poljsko politiko vodita dve organizaciji, namreč avstrijski poljski klub (kolo) in vrhovni narodni odbor. Med obema organizacijama naj bi vladala popolna sloga. A ta se ne da kar tako lahko doseči. V vrhovnem narodnem odboru so namreč zastopani tudi socialni demokrati in pristaši ljudske stranke Stapsinskega, ki niso v poljskem klubu, ampak so mu doslej odločno nasprotovali. Vrhovni narodni

POZOR!

KRASEN ZEMLJEVID V BARVAH, KATEREGA JE DOBITI MOGOČE BREZPLAČNO.

Obstoji iz dveh delov na štirih straneh in obsega: Pregled celega sveta z morja in suhe zemlje. — Združene države v posebnem oddelku in skupno. — Ostalo zelo zanimivi zemljevidi. — Poučne in statistične tabele. — Panamski prekop. — Slike vseh vladarjev na zemlji. — Slike vseh predsednikov Združenih držav od Washingtona do Wilsona. — Zastave in grbi vseh držav na zemeljski kroglji in t. d. ...

Kdor naših naročnikov najde dva nova vsaj polletna naročnika in pošlje dotični znesek (v tem slučaju najmanj \$1.—), na upravo, dobi na zahtev gori opisani enciklopedijski zemljevid brez vsakih nadaljnjih stroškov.

KOMUR JE TREBA KAKRŠNEGAKOLI SVETA, NAJ SE OBRNE NA NAS.

Dandanes ni javnega urada tukaj, na katerega bi se mogli Slovenci, naši rojaki, obrniti z zaupanjem ter tam iskati sveta in zaščite. Zato padejo naši ljudje večkrat kakšnim zakotnim mazačem v roke, in ti jih derajo, da se jim lupi koža. Temu zlu se je prislo sedaj vokal, in vsakdo se more obrniti na nas ter se tako izogniti tem ljudskim krivosom. Kakršnegakoli sveta je treba našemu človeku, ga mu dajo naši nalašč za to najeti odvetniki v starem kraju, ali tukrajski, ameriški.

Vsakdo se more obrniti na nas glede: Pooblastil, zadolžnic, kupnih in prodajnih pogodb, izbrisov, oporok itd. Nadalje glede vknjižb in izknjižb, užitkarških in lastninskih pravic. Dalje glede vojaških prošenj, prošenj za polnoletnost in za ženitveno dovoljenje, glede krstnih, poročnih in smrtnih listov in tudi glede izterjanja zaslužba v Ameriki in starem kraju. Tudi če ima kdo v tej deželi kakšne sitnosti, ali kakršnokoli sporno zadevo, naj se obrne na nas ter nas vpraša za svet. V zvezi zmo z najboljšimi odvetniki v starem kraju ter imamo tudi domače odvetnike tudi v tej deželi. V vsaki zadevi takšnega značaja, kakor gori omennjeno, se obrnite na: „SLOVENSKI NAROD“.

45 VESEY STREET NEW YORK, N. Y.

Slovenci in Slovenke, naročajte se na „Slovenski Narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

K VOJNEMU POLOŽAJU V EVROPI.

Četverni sporazum se je torej vendarle začel krhati. Ne bi se, da ni bila vojna sila in organizacijska zmožnost centralnih zaveznikov večja in silnejša kot pa je fanatizem onih, ki so se bili zbrali, da zdrobe Avstrijo in ponižajo Nemčijo.

Za Srbijo, nesrečno, od njenih megalomanskih politikov zaslepljeno deželo, je prišla na vrsto Črnagora. To je sicer majhen nasprotnik, a vreden vsega upoštovanja. To se je tudi zgodilo in glasom zadnjih poročil so avstro-ogrske čete že zasedle črnogorski izkrcvališči Bar (Antivari) in Mrković (Dulcigno).

Ko se je pred tednom dni kot blisk razširila po svetu vest, da se je Črnagora udala, odložila orožje ter otvorila za Avstrijo mirovna pogajanja, je vsak nepristranski opazovalec vedel, da mora biti to resnica. Z Lovčenom v avstrijskih rokah, je padla tudi Črnagora in vsak odpor bi bilo blazno, samomorilno početje.

Par dni pozneje se je glasilo, da je Črnagora prekinila sklenjeno premirje in da so se sovražnosti zopet pričele. Glasilo se je tudi, da se je postavil kralj Nikita, katerega so zavezniki že proglasili za izdajalca zavezniške stvari, zopet na čelo svoje hrabre armade in da Avstriji še daleko niso premagali Črnogorcev.

Kot v vsakem takem slučaju je bila tudi tukaj želja mati misli in sedaj se je zaznalo, da se ne nahaja hrabri Nikita pri svojih četah, temveč da je dospel v Rim, kjer bo iskal tolažbe pri svojem zetu, italijanskem kralju Viktorju Emanuclu.

Kruta ironija usode! Cela žlahta se je zbrala v Italiji, kralj Peter, kralj Nikita in to pri italijanskemu kralju, ki je že davno izgubil vse upanje, da bo na čelu svojih polentarjev slavnostno vkorakal na Dunaj.

Kralji beže, spravljajo na varno svoje stare kosti, narodi pa naj se bore do zadnjega dihljaja za stvar, ki jim je toliko mar kot lanski sneg.

Nič manj slabo ne izgleda pri Angležih, Francozih in Rusih.

Velika ekspedicija na Galipolis in v Dardanele se je klaverno končala z velikanskim porazom za zaveznike. Doprišlo se je velikanske žrtve za nič in zopet nič in angleški ministrski predsednik je moral v poslanski zbornici sam priznati, da je pripisovati izjalovljenje te kampanje napačni kalkulaciji od strani zaveznikov.

V Mezopotamiji doživljajo Angleži poraz za porazom in v Kavkazih se imajo Rusi le svoji velikanski premoči zahvaliti, da jih Turki niso pognali v beg.

Edino vojno pozorišče, na katerem vlada primeroma mir, je ono v Franciji. Tudi na tem mestu so izgubili zavezniki že vse nade, da bi se jim posrečilo vreči Nemec nazaj ter oprostiti Belgijo. Francozi in Angleži v Franciji in Belgiji so lahko zadovoljni in veseli, da so centralni zavezniki preveč zaposleni na drugih vojnih pozoriščih in da ne morejo vsled tega posvečati toliko pažnje Francozom, katere smatrajo za „quantite negligible“.

Na morju je položaj skoro isti, z edinim razločkom, da Angleži ne upajo spustiti na visoko morje svojega velikanskega brodovja, ki bi izzvalo na boj nemško vojno brodovje. Preveč so že izgubili v Dardanelah ter rajše puste svojim zaveznikom slavo biti poraženim od sovražnika.

Celo zaveznikom prijazno časopisje je že izprevidelo, da je na suhem zmaga za zaveznike nemogoča. Njih edino upanje je torej angleško brodovje, ki pa kakor že rečeno ne bo nikdar stopilo v resno akcijo, razven če bo izzvano od nemškega brodovja.

To upanje je torej tudi šlo po vodi in zaveznikom ne preostaja ničesar drugega kot pripraviti se polagoma na trenutek, ko bo treba plačati račun, katerega se predloži onemu, ki podleže v odprti borbi.

Taka je stvar in nič drugačna. Zaveznikom, posebno pa Angliji naklonjeni ljudje uvidevajo sicer, da bo prišlo tako, a nočejo tega pripoznati.

Kako se je slavilo v pričetku vojne Anglijo in Francijo kot državi, ki bosta „osvobodili“ avstrijske Slovane. Sedaj pa je prišel trenutek, ko si Anglija in Francija niti sami ne znata pomagati. Kako se pomaga slovanskim majhnim narodom je pokazala Rusija na Poljskem so pokazale v zadnjem času na Balkanu Anglija, Francija in Italija.

Uničena Srbija, podjarmljena Črnagora, — to je finale protiaustrijskega rovanja, ki je v zadnjih desetletjih cvelo na Balkanu.

NERODNI OGNJEGASEC.

Glejte ga, glejte, nerodnega in nazadnjaškega ognjegasca, ki je prišel na lice mesta, ko je že vse izgorelo. Zija in zija in se ne more prečuditi, kako je to prišlo. V roki cev, pod pazduho pa sekuro, tako ti stoji in gleda na pogorišče.

Ulogo tega nerodnega ali zaspanega ognjegasca igrajo sedaj na Balkanu zavezniki. Prva je prišla na vrsto Srbija. Od vseh strani so vdrli centralni zavezniki v deželo, a zavezniki so spali, — spali ali se pa jim je zdelo preneumno tvegati svoje kosti še na Balkanu, ko je bila mizerija že drugod dosti velika. Da se pa vrže Srbom nekaj peska v oči, so vprizorili „velikansko“ ekspedicijo na Balkan, ki pa ni prišlo daleč preko Soluna. Boljše rečeno ni hotela priti.

In tako je stal zavezniški ognjegasec s krokodilovimi solzami v očeh pred pogoriščem Srbije in Črnogore. Žalostna vam majka, Srbi in Črnogorci, da ste si izbrali tako zanesljivo in močne zaveznike! Prišla je sedaj ura plačila.

KOS MODERNE ZAKONODAJE.

S 1. januarjem letošnjega leta je stopila v državi Pennsylvania v veljavo postava, ki pomeni v tej deželi velikanske industrije resničen napredek k izboljšanju socialnih razmer med delavstvom. Postava se imenuje — Workmen's Compensation Law, — ali delavska odškodninska postava, za katero se je bilo velike boje, predno je bila sprejeta v sedanji obliki.

Slovenci, živeči v Pennsylvaniji, morajo biti bolj kot drugi zainteresirani na tej postavi, ker so večini zaposleni v nevarnih podjetjih, kjer jim preti skogo vsaki dan pogibelj ali trajno poškodovanje.

V največjem interesu vsakega delavca pa je, da pozna postavo, katero se je uveljavilo izključno v njegovo korist. Kajti le v tem slučaju ve, do česa je upravičen in le v tem slučaju se more izogniti velikim stroškom, ki nastanejo, ako vzame odvetnika.

Uredništvo „Slovenskega Naroda“ je v polnem uvaževanju važnosti te postave za naše delavstvo v Pennsylvaniji prineslo natančni prevod te postavo ter ta prevod tudi oddisnilo v lično brošuro, katero bi si moral omisliti vsak delavec, zaposlen z kateremkoli podjetju v Pennsylvaniji.

Brošura obsega poleg uvoda sledeče točke navedene u postavi:

- Podpora, do katere je upravičen delavec v slučaju ponesrečenja,
- Odškodnina za izgubo posameznih udov,
- Zdravniki, zdravila i t. d.
- Pravica do odškodnine,
- Pravica starišev, bratov, sester i t. d.
- Pojasnila o pravicah udov in otrok,
- Javljenje poškodbe ali smrtne ponesrečbe,
- Način iz plačevanja podpor ali odškodnine,
- Zadnje določbe glede podpore ali odškodnine,
- Opomin dedičem.

Cena posamezne brošure je 12 centov, za dvanajst iz-tisov pa le \$ 1.—. Poština je v to svoto že vračunana.

Rojaki v Pennsylvaniji, naročajte, dokler zaloga ne poide.

„Slovenski Narod“, — 45 Vesey St., — New York, N. Y.

MOČ NARODNIH BANK.

VSLED UGODNIH GOSPODARSKIH RAZMER SO NARODNE BANKE VELIKANSKO PRIDOBILE NA MOČI IN TRDNOSTI.

Comptroller of the Currency (pregledna oblast čez ves denar v cirkulaciji in čez Narodne Banke) je sporočal kongresu v Washing-

tonu o dobi od oktobra 1914. do novembra 1915, t. j. prvem letu pod sistemom rezervnih bank (Federal Reserve Banks, stvorjene s kapitalnim prispevkom vseh Narodnih Bank v dotičnem okrožju). O delovanju Narodnih Bank v tej dobi pravi Comptroller, da so iste vpspele v tem času do take bančne sile, kakoršnje ne pomni finančna zgodovina nobene dežele.

Depoziti Narodnih Bank so velikansko narasli. V tem se zlasti zreali dejstvo, da so si ljudje radi dobrih časov in dobrih zasluzkov več prištedili. Radi živahnih poslov v trgovskem in obrtnem svetu so velikansko narasli bančni posli. Vsled dobrih dobičkov bank pa so se tudi pomnožile bančne rezerve. Z eno besedo: bančna moč — glavica, prebitok, cirkulacija, depoziti itd. — je dosegla dosedaj še nedosežno višino.

Jako zanimiva je tudi opomba s strani Comptrollerja, da je vsled novih zakonov propada kakor Narodne Banke ne samo zmanjšana, ampak naravnost izključena.

Kar velja o Narodnih Bankah sploh, velja v posebni meri o n Narodni Banki, s katero imajo naši rojaki največ posla, t. j. o Prvi Drugi Narodni Banki v Pittsburghu, Pa. Izmed 15 milijonov depozita, ki jih brani ta banka, je mnogo denarja naših rojakov. Ta denar je v dobrih rokah in zanj položeno jamstvo več ko zadostno, tako da naši rojaki ne bi mogli bolje spravljati svojih prihrankov.

Leto 1916. bo — upamo — leto plodonosnega dela in blagostarija. Vse kaže na to. Štedilci bodo imeli dobre čase in mnogo novih štedilcev se jim pridruži. Kapital naših rojakov, ki je v shrambi Prve Druge Narodne Banke, se gotovo pomnoži za precejšnjo svoto.

Adv.

ZA RDEČI KRIŽ V LJUBLJANI.

Osrednji odbor „Rdečega križa v Ljubljani“ sestoji iz naslednjih članov:

- Predsednik: PETER PETEK, 308 — E. — 6th St. New-York City.
- Tajnik: JOS. PAVLIČ, 341 — E. — 9th St. New-York City.
- Blagajnik: JOHN JURKAS, ml., 640 Warren St. Brooklyn N. Y.
- Zapisnikar: MARTIN HOLEŠEK, 275 — E. — 10th St. New-York City.
- Zastopnik: JOHN INTIHAR, 21 Webster St. Newark N. J.
- Nadzorniki: JOHN JURKAS, star., 640 Warren St. Brooklyn, N. Y.
- ALOIS HENIGMAN, 331 — E. — 24th St. New-York City.
- JOHN PETERKA, 124 First Ave., New-York City.

Krajevna nabiralšča, odbore in zaupnike „Rdečega križa v Ljubljani“ prosimo, naj se odslej nadalje obračajo v vseh zadevah, tiočih se „Rdečega križa v Ljubljani“, na gori imenovanega tajnika: Mr. JOS. PAVLIČ, 341 — E. — 9th St. New-York City, nabrane prispevke pa naj pošiljajo blagajniku: Mr. JOHN JURKAS, ml., 640 Warren St. Brooklyn, N. Y.

New York, N. Y. — Cenjenim rojakom in rojakinjam, nadalje vsem tistim darovalcem in darovalkam, kateri so prispevali za Rdeči Križ v Ljubljani naznanjam, da se je prva svota odposlala in sicer 800 kron Rdečemu Križu v Ljubljani in 400 kron postaji Rdečega Križa v Celje. O tem se je sklepalo in obenem tudi sklenilo pri zadnji seji Rdečega Križa dne 15. januarja t. l. Ker so ravno denarne cene tako nizke, je odposiljatev denarja najbolj ugodna.

Kakor je že cenjenim rojakom in rojakinjam znano, smo dobili od ljubljanskega župana dr. Tavčarja pojasnilo, kam naj se denar naslovi da bode našel pravo mesto, od koder bode potem dospel v prave roke. Želi tudi vedeti, v kakšne namene se naj denar vporabi. Sklenilo se je pri gori imenovani seji, da je denar namenjen edinole slovenskim ranjenem in pohabljenem. V tem smislu se mu je tudi oddisalo, kakor tudi postaji Rdečega Križa v Celju. Tako smo torej doela prepričani da se bode denar porabil samo za slovenske vojake.

Nadalje naznanjam cenjenim rojakom in rojakinjam v Greater New Yorku in okolici, da priredi Slovensko podporno društvo „Orel“ št. 90. J. S. K. J. v New Yorku plesno veselico v soboto dne 26. februarja 1916 v dvorani Schuetzen Hall, 12. St. Mark's Place, N. Y. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Čisti dobiček je namenjen za Rdeči Križ v Ljubljani v korist slovenskim ranjenem in pohabljenem. Prosta zabava, šaljiva pošta, in žrebanje za krasen dobiček podobe „Blejsko jezero“, katero je podaril rojak g. Jakob Sešek. Vstopnina ni določena in sprejema se le proste prispevke pri vstopu. Sviral bo de znani orkester Albert Fuchs.

Za mnogobrojno udeležbo se najljudneje priporoča Odbor. Josef Paulich, tajnik.

Nekateri so mnenja, da bodo zašle Združene države v militaristično strujo vsled „pretečega“ pruskega militarizma. Nam se pa dozdeva, da je prej brezobzirnost Anglije, ki bo povzročila ta preobrat.

Villa ujet! — Vse natančno popisano — mesto, ime Hearstovega formana in kraj! Drugi dan: — velikanski bluff! Villa ni še ujeta, temveč le obkoljena! Res, ni ga bolj ročnega človeka kot je ameriški časnikar!

Črnagora se je na pritisk zaveznikov zopet pričela „fajtati“. Če bo imela še naprej take zaveznike kot sta Italija in Anglija, bo edini uspeh bojev ta, da bo pogrizlo v skale še več črnogorskih lavov, med katerimi se pa prav gotovo ne bo nahajal skesani in spokorni despot Nikita.

Poroča se, da so ujeli centralni zavezniki 3.000.000 sovražnikov, zaplenili 10.000 topov, 40.000 strojnih pušk ter zasedli 470.000 štirinajskih milj sovražnega ozemlja. Številke so, ki govorje, ne pa ugibanja, da morajo iz tega ali onega vzroka znagati zavezniki.

Glasi se, da hočejo centralni zavezniki skleniti s Srbijo mir. V interesu človečanstva ter pravega srbskega naroda je, da se mir v resnici sklene, — a mir, o katerem se Pašiču in tovarišem niti sanjalo ni.

Poroča se, da so zavzeli Italijani Dunaj in da je cesar Franc Jožef pobegnil v Berlin. ... Ne, ne, ljudje božji; Italijani so še vedno pred Gorico, kjer jim hladi kraška burja polento.

ZEMLJEVID CELE EVROPE

50 PALCEV ŠIROK IN 40 PALCEV DOLG.

SAMO 30 CENTOV.

Vsak naš naročnik, kateri nam pošlje vsaj enega celoletnega novega naročnika in naročnino, dobi na zahtev ta veliki zemljevid kot darilo.

DOPIŠ.

Hutchins, Pa. — Samemu sebi se čudim, kako me je mogla lenoba tako prežetati ali postati tako neokreten za dopisovanje. No, pa saj ravno novice tega kraja ne morem poročati, ker ni posebnih. Dejavne razmere so vedno enake. V gozdu se sedaj bolj slabo dela, ker je boljši les že izsekan. Tvor-nice obratujejo noč in dan ter je v njih zaposlenih veliko delavcev, povečini domačinov. Slovence sva samo dva tukaj, kajti drugi so se izselili. Kar se tiče politike, pre-mišljam vedno sem in tja. Najdem vednosti in nevednosti, kdo ima prav in kdo ne. V Sakserjevih čunji ponavljajo vedno staro pesem, a stvarnega ne morejo spravi-ti ničesar na dan. Vedno isto bobnanje proti Avstriji. Uboga Avstrija! Ko bi ji mogla kaj zapovedati ali glade nje odločiti, ta Sakserjeva čunja! Avstrije tudi ni pozabil Sakser v svojem letošnjem koledarju in obsoja se jo kot zatiralco Slovencev. Sakser in njegovi podrepaniki naj malaj bolj pogledajo v narodno politik kot pa v državno in spoznalni bodo, na kateri strani je krivica, če je na strani vlade ali na strani na-roda. Jaz sam sem prepričan in kolikor je meni znano, je treba obsojati narod sam, oziroma tiste može, katere je narod postavil in izvolil za krmarje. Pred desetletji ni imela vlada niti pojma o nas Slovenceh, ker ni bilo nikogar, ki bi ji sporočil, kaj zahteva sloven-ski narod. Možje, ki so bili na kr-milu, so delali za svoj lastni žep in za svojo lastno čast. Ljudstvo pa sploh ni vedelo, kaj mu manj-ka in nikogar ni bilo, ki bi ga o tem poučil. Tistim, ki so bili izvol-jeni za to, da skrbe za ljudski blagor, je bil narod sam deveta briga. Ti možje so delali bolj za nemško kot pa za slovensko stvar.

Odkar pa so stopili na površje sedanjí možje, se je že mamskaj izpremenilo. Država je v tem času že dosti storila za slovenski narod. Vsaj iz svojega okraja vem, koliko se je obrnilo na boljše, odkar stoji na čelu naroda ti ljudje, ki se res brigajo ter veliko žrtvujejo, da pomagajo narodu. Dostil bi lahko naštel, kaj vse je storila vlada v zadnjem času s posredova-njem državnih poslancev.

Vsega uenkrat pa ne moremo zahtevati, ker je to nemogoče iz-vršiti. S časom bo pa vse prišlo na vrsto.

Dandanašnji se vse drugače na-preduje. Sedanjí poslanci hodijo iz kraja v kraj, prirejajo preda-vanja ter tako izobrazujejo nar-od. Tako slednji spoznava, kaj mu manjka, česar preje ni vedel. Vsak, ki kolikčaj razume, mora pripoznati, da se je obrnilo na boljše in da je danes slovenski nar-od izobražen na vseh poljih, kar pred desetletji gotovo ni bil. Po končani vojni pa upamo, da bomo vse dosegli, česar dosedaj še ni-mo mogli.

To bi morali Sakserjevi podpre-niki nekoliko preštudirati, a oni ne znajo drugega kot zabavljati na Avstrijo. Konečno se pa Sak-ser celo dela za dobrotnika slo-venskega naroda. Ako mi dovolí uredništvo, povem slučaj, kakšen dobrotnik je Sakser. V njegovi plenicí vidim vedno oglas: — Ro-jaki, spominjajte se uboge Zupa-nove družine! Res, našel sem že več imen dobrih darovalcev, a Sakserjevega še nikoli. Kaj še! Škoda je poseči v prenapolnjeno malho, izvleči iz nje petak in ga poslati nesrečni družini. Ubogi tr-pin naj da! Seveda, ubogi trpiti lažje da, ker komaj toliko zasluži, da se preživi. Sakser je preveč navezan na svoje dohodke, da bi si nekaj odtrgal ter v resnici pri-skočil na pomoč. Taki so ti dobrotniki! — Pa se še vedno najdejo ljudje, ki pravijo, da se ne vedo nikamor obrniti za nasvet kot na Sakserja. Dragi prijatelj! Veliko drugih pripomočnikov imaš! Jaz naprimer sem poslal denar potova Prve in Druge Narodne Banke v Pittsburghu v stari kraj, katera banka je v najkrajšem času pošte-ho poslala denar onemu, katere-mu je bil namenjen. Nadalje so tam vsakemu na razpologo za vsa-kovrstna pojasmila. Zato jo vsem rojakom topla priporočam.

Konečno pozdravljam vse roja-ke širom Amerike, tebi Slovenski Narod pa želim obilo uspeha.

Svoji k svojim!

Alojzij Lavrič.

Novice iz stare domovine.

PRIMORSKO.

Na delu. — Zelo nesrečen dan je imel 4. dec. 14 letni kovaški vajence Albert Slavec, ki stanuje v ulici C. Donadoni št. 10. Na delu, v kovačnici, mu je namreč padel precejšen kos železa na palec leve roke ter mu popolnoma zmečkal noht. Ubogi dečko je moral na zdravniško postajo, kjer mu je moral zdravnik najprej popolnoma izdreti zmečkan noht, nakar mu je desinficiral golo in krvaveče meso ter mu potem povezal prst.

Padla je pred hišo. — Z redarstvene postaje v ulici D. Rossetti so 4. dec. dopoldne ob polenajstih telefonirali zdravniški postaji, naj bi zdravnik pohitel v hišo št. 1000 v Rocolu, češ, da je tam neka ženska potrebna nujne zdravniške pomoči, ker se je močno pobila. Zdravnik se je nemudoma odpeljal, kamor mu je bilo rečeno in tam je našel že 90 letno starko Marijo Bertotovo, ki je imela precejšnjo rano med levim očesom in druge manjše po obrazu. Reva je bila namreč padla idoča preko dvorišča pred hišo in se tako pobila. Zdravnik ji je podelil slučaju primerno pomoč.

Konj ga je brenil. — Kakor vsak dan, tako se je 39 letni izvozeček Ivan Gregorič, ki stanuje v Rocolu št. 600., tudi 4. dec. pripravil najprej, da bi očistil in opral svojega konja. Ni bil pa še dobro začel, ko ga je konj nenadoma brenil in ga zadel v desno dimlje, povzročivši mu tam precejšnjo rano z oteklino. Ubogi Gregorič je moral na zdravniško postajo, da mu je tam službujoči zdravnik podelil slučaju primerno pomoč.

Proslava cesarjevega vladanja v „Politama Rossetti“. — Tržaški italijanski odbor za prirejanje dobredelnih prireditelj (Il comitato beneficente dei festeggiamenti pro trionfo) je priredil 21. decembra zvečer v proslavo 67 letnice cesarjevega vladanja v gledališču „Politama Rossetti“ veliko alegorično-glasbeno slavnost, ki je privabila v te razsežne gledališke prostore tako ogromno množico tržaškega prebivalstva vseh na rodnosti, da je bilo gledališče polno do zadnjega kotička.

Pred vhomom je bil že daleč pred začetkom tak naval, da se je bilo naravnost treba bati nesreče in je redarstvo le v oddelkih spuščalo občinstvo k blagajnam. Slavnost je pričela s cesarsko himno ki jo je občinstvo poslušalo stoji in jo burno odbravalo. Nato sledi deča Wagnerjeva točka, uvod in zbor iz opere „Rienzi“, ki jo je orkester pod vodstvom kapelnika Pressana izvajal prav dobro, se je, žel, popolnoma izgubila v hrupu vršičnega galerijskega in prihajajočega partnerskega občinstva. Pripominjamo naj tudi, da naj bi se v bodoče opustilo prodajanje razglednic za časa izvajanja sporednih točk, ker silno moti.

Nato sledi slike „Sanje junakov“ so bile prav lepe. Mlada mati govori svojemu otrokoma o očetu, ki je na bojišču in o ljubezni do domovine in vladarja. Potem zaspi in v sanjah vidi divjo goroko sotesko ob Soči, kjer se vrše bitja boji za obrambo domovine. Ta slika je scenično uspela res krāsno. Druga slika: dečki in deklice se zbera na trati v gozdu, kamor priplesajo nato gozdne vile, v desni lovorjev venci, v levi pa grbe Avstrije, Ogrske in vseh kronovin, in se postavijo ob straneh. Nato prihaja vojaštvo vseh strok. God v ozadju naenkrat izgine in pokaže se cesarjeva slika v nadnaravni velikosti. Mesto Trst, dekle in sijajni beli obleki z diademom na glavi se poklanja vladarju ob zvokih himne. Črnorumeni zastava vira pred cesarjevo sliko in občinstvo ploska in vzklika. Prikaže se nato črnobelordeča zastava in godba zaigra nemško himno. Ponovno ploskanje. Rdeča zastava s polmeseccem in zvezdo, turška himna; belozelenordeča zastava in bolgarska „Sumi Maričca“. (Pripominjamo, da se bolgarska himna igra v taktu zelo hitre koracnice. Tako jo igrajo Bolgari sami. Ob tej priliki jo je orkester igral tako počasi, da skoraj ni bilo mogoče spoznati.)

Tudi dve zastavi in himni je občinstvo pozdravilo z odbravanjem. Nadaljna slika kaže zopet domači prizor: soprog prihaja z

bojišča na dopust. Seveda velikanska radost, ki izzveneva v navdušeno zaobljubo ljubezni in zvestobe do cesarja: Trst ostane avstrijski, dokler ostane Trst! —

Drugi del sporeda je tvorila inavguracija Caserjeve himne „Mare nostrum“, posvečene naši vojni mornarici. Skladbo je izvajalo, kakor je bilo napovedano, 700 gojencev tržaških zabavišče s spremljevanjem zabaviške godbe. Izvajanje je vodil skladatelj sam. Skladba kaže barokovski značaj. Priprost postop, primeren tekstu. Izvajali so jo točno. Finost nijans seveda izginja ob taki masi, posebno pa se, ker se zaradi razsežnosti prostora — godba je bila čisto v DONM. NOV. 2

ozadju odra — že čuje odjek. Točko, ki jo je občinstvo živahno odobraval, so ponovili. — Nadaljne točke sporeda, izvajane po posameznih umetnikih-pevcih, so vse dosegle najlepši uspeh. Rekli bi morda samo, da prolog iz opere „Pagliacci“, sicer izborni izvajanj, more biti ni bil izbran prav srečno zaradi besedila.

Prireditelj je posetil namestnik baron Fries-Skene s soprogo, škof dr. Karlin, generalmajor pl. Waserthal, vladni komisar pl. Krelch-Strassoldo s soprogo in več drugih odličnikov. — Prireditelj je bila sijajen dokaz, kako je Trst dolga leta nosil na svojem licu krinko, ki ga je kazala drugačnega sveta, kot pa je v resnici. Tu se je pokazalo, da je Trst res ona „urbis fidelissima“, kakor so ga imenovali s ponosom že stoletja. Na prireditvi, ki primese domoljubnim namenom gotovo lepo svoto, moremo odboru, edino le čestitati.

Beneški Slovenci in njihov položaj. — V polemiki proti nekemu članku Guidona Henrika Torossija, v kateremu je ta dokazoval, da morajo med Italijo in Avstrijo ostati dosedanje meje, opozarja neki M. Fakir v „Cittadino di Trieste“ na žalostni in brezpravni položaj Slovencev, ki so podaniki Italije. In sklicuje se na ta položaj stavlja odgovor v diskusijo vprašanje, kake teritorialne kompenzacije moremo mi po pravici zahtevati od Italije, ker so naravokovane po humaniteti in čustvovanju? Piše: Pod tiranidno italijansko živi v provinciji Cividale in na sosednjem ozemlju mnogo Slovencev. Po neresničnih statistikah dosega to število 60.000, v resnici pa jih je še enkrat toliko. Postopajo žujni, ali bolje rečeno: jih maltretirajo na najbolj barbarski način, ki si ga moremo misliti, tako, da morejo skoro zavidati one, ki ječe v moskovskem hlapčevstvu. To dobro in inteligentno ljudstvo, ki je dalo slovenski literaturi tudi pisateljev in pesnikov, uničuje italijansko barbarstvo sistematično; pušča jih brez cerkve, brez šole, brez vsake narodne in jezikovne pravice! Ti ubogi Slovenci pričakujejo trenotka, da zadobe zopet človeške pravice, ki so jim bile vzete v letu 1866, ko so prišli pod tisto vladu. Mi nismo nacionalisti, ali v imenu človečnosti moramo zahtevati odrešenja za čisto ljudstvo. Italija se gotovo ne bo mogla pritoževati, ako jih izgubi, ker jim ni bila mati, marveč mačeha. Iredentizem v Avstriji je abstruden, kjer vsak narod uživa slobodo in pravico, kjer imajo cerkve in šole svoboden razvoj, dočim se Slovence, ki žive v italijanskem suženjstvu, teptajo pravice na najkrivičnejši način. Pravico imajo zahtevati od nas odrešenja. To je več nego opravičeno, je celo naša moralna dolžnost in delo človečnosti.

Pokojni dr. Janko Šavnik je bil v priznanje svoje hrabrosti pred sovražnikom odklikoval s „signum laudis“. Bil je se živ ko mu je bilo določeno to odklikovanje, a častnega znaka ni več dobil, ker ga je v tem že dohitela smrt.

Nagla smrt. — 4. dec. popoldne okoli poldneva je bila 81 letna Ana Bergoševa stanujoča v III. nadstropju hiše št. 10 v ulici della Barriera vecchia, zaposlena okoli ognjišča: skuhati je hotela kavo, in v to svrhu je šla po oglje, da je naložila na ognjišče, a ko je šla z ogljem v perišču proti ognjišču, je naenkrat zastokala in obenem padla na tla. Njeni domači so takoj poslali klicat zdravnika z zdravniške postaje, a ko je ta prišel k njej, je bila uboga starka že mrtva. Zdravniku ni preostajalo drugega, nego da je konstatiral, da je žena umrla vsled srčne para-

lize, to je, da li je utrujevala srecnehalo biti.

Mačka jo je ugriznila. — 4. dec. popoldne ob polni je prihitala na zdravniško postajo 48 letna vrtarica hiše št. 3 v ulici S. S. Martini Amalija Zennarova. Žena je imela precejšno in jako krvavečo rano za pestjo desne roke. „Ta prokleta mačka!“ — je vzkliznila, prišedši do zdravnika — „prišla mi je do mleka, a ker sem jo hotela odpoditi, me je ugriznila!“ Zdravnik je Zennarovi najprej izžgal in desinficiral rano, a potem še povezal ugriznjeno roko.

KRANJSKO.

Odklikovanja. — Vojaški zaslužni križec 3. vrste z vojno dekoracijo je dobil stotnik 13. lov. bat. Adolf Čizek in pred sovražnikom padli poročnik 8. lov. bat. Rudolf Ehrlich. Najvišje pohvalno priznanje je dobil poročnik 67. p. p. Josip Vončina. Srebrno hrabrostno svetinjo 2. vrste je dobil deseterik 2. td. top. p. Maček Ivan. Ponovno najvišje pohvalno priznanje je dobil nadporočnik 4. dom. p. Miroslav Rajh. Najvišje pohvalno priznanje so dobili: stotnik 7. dom. p. Emil Petsche, poročnik 3. dom. p. Josip Pompe, poročnik dežel. strel. p. št. H. Rudolf Jenko, nadporočnik 22. dom. top. divizije Franc Gorkič, poročnik 21. dom. polj. havb. div. sedaj pri 46. dom. polj. havb. div. Ivan Peček, nadporočnik 2. polj. havb. p. dr. phil. Anton Kailan, sedaj pri težki hav. bateriji št. 2-15 in nadporočnik 39. črnovoj. bat. Vencel Černigoj. Zlat zaslužni križec s krono na traku hrabrostne svetinje sta dobila asist. zdravnik 8. dom. p. dr. Fr. Vydra, pri 87. pp. in dom. rač. nad. oficijal Viljem Kantschnigg, pri neki črnovoj. pehotni brigadi. Srebrni zaslužni križec s krono na traku hrabrostne svetinje je dobil polkovnik trobentač 5. dom. ulan. polka Rudolf Černe. Srebrno hrabrostno svetinjo 1. vrste so dobili: rez. kadet Seppel Miroslav, narednik Kapelj Fran, deseterik ček Peter, poddesetnika Hrelja Ivan in Sever Anton, vsi pri 5. dom. p.; praporščaka Zemljak Alfonz in Brož Josip, štabna narednika Pogrešek Josip in Šcherer Miroslav, četovodja Sever Matija in Deuschmann Alojzij, vsi pri 26. dom. p.; kadet Fil Andrej, kadet. asp. Kočevar Štefan, narednik Podobnik Ivan, orožniški nad. stražmojster Smrekar Anton, četovodja Očepek Franc in Štefe Matija, vsi pri 27. dom. p.; rez. praporščak Česnik Karel in poddesetnik Pirker Karel, oba pri 151. črnovoj. bat. Srebrno hrabrostno svetinjo 2. vrste so dobili: narednik Albeta Mihael, Kinkela Vinko in Kisejly Ivan, rač. podč. Kovac Franc, četovodje Govedič Franc, Jesničnik Konrad in Zamazal Josip, deseterika Mizera Franc in Penko Andrej, poddesetnika Jevšenjak Simon in Krežak Franc, vsi pri 5. dom. p.; praporščak Haupt Božidar, štabni naredniki Pail Franc, Müller Josip in Rottler Engelbert, narednika Repnik Franc in Murko Josip rač. podč. Karbasc Iv. orožni mojster Gasperič Alojzij, četovodje Hartl Peter, Šare Ivan, deseteriki Gluše Albert, Hait Alojzij, Planinec Anton, Drobšč Jakob, Ovcar Josip, Košar Martin, Gril Ivan, Zelenik Alojzij, Wruss Karel, poddesetniki Pielk Hubert, Soško Avgust in Furst Alojzij in častniški sluga Svoboda Franc, vsi pri 26. dom. p.; praporščaka dr. Kovčič Josip in Engel Josip, kadeti Ferk Josip, Hrovatin Ivan in Miklauc Franc, narednika Smešnik Josip in Zontar Franc, četovodje Lukežič Ivan, Zure Oton, Ravnikar Vladimir in Jančigar Ivan, enolet. deseterik Hajnrihar Rafael, deseterik Sturm Ivan, Perovšek Vinko, Kržišnik Franc in Ebner Miroslav, poddesetnika Kette Marij in Dvorak Anton, infanteristi Franciž Ignacij, Bacher Iv. in Kalan Ivan, vsi pri 27. dom. p.; orož. stražmojstra Dagarin Peter in Piskernik Franc, oba pri zapor. nastop poveljstvu v Naborjetu. Bronasto hrabrostno svetinjo so dobili: infanteristi Potočnik Anton, Hafner Aleksander, Ritonja Martin in Lenič Konrad, vsi pri 4. dom. p.; deseterik Zadnik Josip in topničar Koban Henrik, oba pri črnovoj. top. pozicijski bateriji št. 26. Vojaški zaslužni križec 3. vrste z vojno dekoracijo je dobil nadporočnik 4. p. tir. ces. lovec Emil

Rus in nadporočnik 2. lov. kere, p. Karel Babnik. Najvišje pohvalno priznanje so dobili: nadporočnik 27. pp. Vilbald Bakuša, poročnik 27. pp. Ivo Hrašovec in ritmojster 3. husarskega p. Ivan Kurnar. Srebrni zaslužni križec s krono na traku hrabrostne svetinje so dobili: častniški namestnik 87. p. p. Ivan Predan, rač. podčastnik 17. pp. Franc Prelesnik in četovodja, tit. narednik Josip Zehrer. Srebrni zaslužni križec na traku hrabrostne svetinje sta dobila nad. rezervist, nosilec ranjencev Anton Lovše, pri sanit. oddelku št. 17. in deseterik tit. četovodja Ivan Žagar. Srebrno hrabrostno svetinjo 1. vrste je dobil infanterist 3. pp. Pečnik Anton. Srebrno hrabrostno svetinjo 2. vrste je dobil kadet 7. lov. bat. Klopčič Viljem.

Imenovanje. — Enoletni prostovoljec Fran Benedičič, član „Danice“, je bil te dni imenovan za kadeta. Služi pri 27. pešpolku že od začetka vojne.

Smrt za domovino. — Umrl je v Gradcu v bolnišnici infanterist 17. pešpolka Janez Zega. — V Gradcu je umrl infanterist 17. pešpolka Franc Zoran; istotam je umrl infanterist 47. pešpolka Karol Smolnik.

Nov tenor se je pojavil na dunajski operi. Ine mu je Bila pl. Korajec. Dunajska kritika pravi, da dvorna opera za Leo Slezakom še ni imela tako izvrstnega tenorja.

Cenzura vojaških pisem z bojišča se odpravi. — Iz Budimpešte se zasebno poroča, da se morejo odslej pisma, ki se oddajo na vojnih in etapnih postajah, odpraviti zapita brez predhodne cenzure. Od časa do časa pa se bodo odpirala posamezna pisma, da se dožene, če se vojaki drže predpisov glede dopisovanja v zaledje. — Prestopki se bodo kaznovali. V veljavi ostane odredba, da mora vsaka poštna pošta pošiljatev z bojišča imeti pečat pristojnega poveljstva.

Smrtna kosa. — V soboto je umrla v Št. Vidu nad Ljubljano soproga obratovodje gospa Lojzica Černe roj. Miklus, doma iz Podgore pri Goricih stara 28 let.

Koze so se pojavile v Dolenci vasi pri Selehi in na Bukovici nad Škofjo Loko. Zdravniki se trudijo bojezen v kali zadušiti. Vendar je bolnik na Bukovici, mladenič Bašelj, umrl. Šola na Bukovici je zaprta.

Proti občevanju z vojnimi ujetniki so izdane strožje naredbe.

Padel je na severnem bojišču praporščak Rajko Novak, e. kr. učitelj na rudniški šoli v Idriji, brat dež. poslanca dr. Fr. Novaka.

Koliko strelcev je bilo že oddanih? — Ob otvoritvi vojne kovinske razstave je omenil vojni minister Krobotin v svojem govoru tudi to le: „Množice porabljenih kovin danes pojmovno ni mogoče opisati; poznejši statistiki bodo to gotovo poizkušali. Za nas zadostuje, da se je porabilo okroglo poldrug milijardo infanterijskih patron in dvanajst milijonov izstrelkov za topove različnega kalibra“ — To je že nekaj!

DOPISI.

Pittsburgh, Pa. — Dovolite mi malo prostora za ta moj skromni dopis. Dela se sicer s polno paro. Stavke so sicer malo ustavile obratovanje v nekaterih toplotnicah, a te se tičejo le International Moulders Union of North America. Vse brezposlene delavce se prosim, naj ne hodijo za delom v tovarne, v katerih se stavka, ker bi bilo to toliko kot opravljati delo skeba. Večina stavkarjev je Italijanov in tudi nekaj drugih narodnosti. Kdor hoče vzeti stavkarju delo, stem tudi samemu sebi škoduje, ter si zmanjša dnevni zaslužek. Nikdo ne sme gledati sam zase, temveč na skupno korist, ki leži v trdni delavski organizaciji.

Čakaj prebiramo vsakovrstne dopise v raznih časopisih ter tudi vojna poročila. Iz slednjih je razvidno, da si zelo nasprotujejo drug drugemu, a največje laži si izmislija gotovo Lah in John Bull. Nek list trdi, da je srbski narod najbolj nedolžen, za njim pa Črnogorec. Vprašam onega F. S. kako je prišel do prepričanja, da sta Nemčija in Avstrija povzročili vojno. Nedolžnost Srbije se dokazuje s tem, da je bil morilec Gavro Princip iz Bosne in ne iz Srbije. Nadalje se nam očita zavezniško Turčijo ter pravi, da so Turki

nekoč najbolj divjali po vojvodini Kranjski. Nam se pa doždeva, da so Francozi leta 1812. tudi divjali po Kranjskem in da tudi niso prijatelji Slovanov.

Koncem dopisa pozdravljam vse čitatelje Slovenskega Naroda, listu pa želi obilo uspeha V. G., naročnik.

Aurora, Ill. — Priobčite, prosim, ta moj skromni dopis. — Delavske razmere so tukaj še precej dobre, vendar pa ne svetujem nikomu hoditi za delom, ker se še ne dela s polno paro. Ko se bo izboljšalo, bom že sporočil. Tukaj smo imeli par dni zelo mrzlo, sedaj pa je jug odprl svoja vrata in deževalo je v noči 20. celo noč in celi naslednji dan. Vsled tega je stopila reka preko begrov in v nekaterih krajih je stala v delavnicaah voda od dva do pet črevljev visoko. Pocestne kare so morale ponekod popolnoma ustaviti promet.

Sedaj pa pozdravljam vse rojake in rojakinje, posebno pa naročnike tega lista. Vam in vašemu listu pa želim obilo uspeha.

Pittsburgh, Pa. — Jako čudno se mi zdi, da nima nikdo veselje oglasiti se v našem listu Slovenski Narod. Zato sem se jaz nameril nekaj sporočiti. Pred kratkim smo ustanovili tukaj pečlarski klub, s katerim prav dobro napredujemo ter tudi dobro razumemo, kar spada kroj naše stare peči. Ta je včasih malo trmasta, a mi se ne zmenimo za to, ker imamo denar in vse bolj v redu kot pa pri Boarding bosih, ki hočejo dejati človeka iz kože. Tudi dobre pijske in prigrizka si znamo mi pečlari preskrbeti. Tako je naše pravo veselje pečlarit, ko vendar ostane kak cent in ni človek vedno suh kot kak stari koš.

Rojaki, pristopajte k pečlarskemu klubu in ne mečite svojega denarja drugim v žep. Z delom ne gre nič kaj posebno, je tako srednja reč, da se le počeno preživimo.

Pri našem pečlarskem klubu je še prostora za dva zavedna rojaka, ki se ne bojita preveč vročine. Vstopnina je samo \$10.—, za drugo se pa osebno znamenju. Pozdrav vsem slovenskim pečlarjem.

Voditelj pečlarskega kluba Jakob Lavrič in Frank Kramar.

OKLICI.

Uradni oklici e. kr. oblastev v stari domovini, so velike važnosti za tiste, koga se tičejo. Ker so utegne zgoditi, da bita ali oni v oklicih prizadeti rojak ne čital našega lista, opozarjamo cenjene čitatelje „Slov. Naroda“, naj dotičnika obvestijo o oklicu, ki se ga tiče.

3376 OKLIC. C 71151
Zoper Franceta Fiojs, posestnika iz Hinj, sedaj v Ameriki, kojega bivališče je neznan, se je podala pri e. kr. okrajni sodnji v Radečah, po hranilnici in posojilnici v Št. Janžu tožba zaradi 2865 K 52 h prip.

Na podstavi tožbe določil se je narok na 27. grudnia 1915 dopoldne ob 9 uri pri tej sodnji.

V obrambo pravice toženeza se postavlja za slerbnika gosp. Jernej Petrič v Radečah, to zastopal toženeza v označenim pravnih stvari na njegovo nevarnost in stroške, doktor se on ali ne oglaš pri sodnji ali ne imenuje pooblaščenca.

C. kr. okrajna sodnja v Radečah, odkledek 1. dne 25. decembra 1915. (FOUNDED MAY 28th 1898.) (CIRCULATION BOOKS OPEN.)

SEZNAMEK IZGUB.

- Paj Fran, peš. p. p. 87. 12. k. Ptuj, Cirkovec, 1893. ujet. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Paulič Alojz, peš. p. p. 87. 12. k. Konjice, 1893. ujet. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Pavlin Fran, peš. dom. p. p. 27. 6. k. Logatec, Praprotnobrd, Rov te, 1883. ujet. (Omsk, Rusija.)
- Pavka Anton, peš. p. p. 87. Ptuj, Ragonica, 1893. ujet. (Moskva, Rusija.)
- Pavšek Anton, peš. dom. p. p. 27. 1. k. Litija, Kolk, Sv. Laupret, 1889. ujet. (Ashabad, Rusija.)
- Pečuh Anton, peš. p. p. 87. 6. k. Ljutomer, Vanče, 1888. ranjen in ujet. (Woronesh, Rusija.)
- Pegan Anton, peš. p. p. 87. 8. k. Slov. Gradec, Golovabuka, 1890 ujet. (Kansk, Jeniseisk, Rusija.)
- Perne Viktor, rez. dom. p. p. 27. 1. k. Ljubljana, 1882. ujet. (Ashabad, Rusija.)
- Petejan Albert, peš. p. p. 97. 16. k. Gorica, Sv. Andraž, 1888. ujet. (Jusowka, Ekatarinoslav, Rusija.)

DR. BUKKI'S MEDICAL INSTITUTE
407 E. 58 St. NEW YORK, N. Y.
(Med First Avenue in Avenue A. blizo First Avenue.)
Zdravnik iz stare domovine, zdravi z velikim uspehom vse bolezni želodca, pluč, ledic, mehurja in vse ostale notranje bolezni. Izvrstno zdravi rhabokrvnost, bolečine v kosteh (rheumatizem), tajne možke in ženske bolezni, padavico, bolezni na maternici in raznovrstne kožne bolezni, kakor tudi vsakovrstne otročje bolezni i rane. Sam zdravnik govori tudi slovensko z bolniki. — Uraduje in drži odprto vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, od 9 ure zjutraj do 7 ure zvečer. — Obrnite se nanj ustmeno ali pismeno.
Do Dr. Bukki's Medical Institute najlozje pridete, ako vzamete „Elevated“ vlak ali „Trolley car“ na prvi, drugi ali tretji avenue do 58th St. in 59th St. „Crosstown-car“.

- Petek Jakob, peš. p. p. 87. 9. k. Ptuj, Pervenci, 1891. ranjen in ujet. (Woronesh, Rusija.)
- Petek Matevž, peš. p. p. 87. 11. k. ujet. (Prekoplje, Srbija.)
- Mlakar Josip, peš. dom. p. p. 27. 8. k. Kranj, Železniki, ranjen in ujet. (Serdobsk, Saratow, Rus.)
- Mlakar Ivan, rez. dom. p. p. 27. 6. k. Logatec, Iga Vas, Stari Trg, 1885. ranjen in ujet. (Wolsk, Saratow, Rusija.)
- Mlinar Jakob, korp. p. p. 97. 11. k. Kranj, Logatec, Žiri, 1885. u. Woronesh, Rusija.)
- Mozetič Fran, peš. p. p. 22. Gorica, Bilje, ranjen in ujet. (Moskva, Rusija.)
- Muga Paul, peš. dom. p. p. 27. 8. k. Celje, Voena, 1893. ujet. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Nastran Vinko, peš. p. p. 17. 7. k. Kammik, Šmarče, 1894. ranjen.
- Nedok Josip, korp. dom. p. p. 26. 11. k. Ljutomer, Politschberg, 1884. ranjen.
- Novak Fran, rez. p. p. 87. 3. k. Brežice, Videm, 1886. mrtev.
- Mihelič Andrej, gefr. dom. p. p. 9. k. Ptuj, 1885. ujet.
- Nagu Josip, peš. p. p. 17. 4. k. Kočevje, Banjaloka, 1882. ujet. (Tjumen, Rusija.)
- Nograšek Josip, peš. p. p. 17. 3. k. Litija, Zg. Krka, 1886. ranj. in ujet. (Rjasan, Rusija.)
- Novak II. Josip, peš. p. p. 17. 7. k. Krško, Cirkh, 1885. ujet. (Tomsk, Rusija.)
- Novak Ferdo, peš. p. p. 87. 12. k. Celje, Heilenstein, 1893. ujet. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Novak Franc, peš. p. p. 87. 5. k. Brežice, Artiče, 1893. ujet. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Novinešek Martin, peš. p. p. 87. 4. k. Slov. Gradec, Wollan, 1893. u. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Obršč Ivan, rez. p. p. 87. 2. k. Brežice, Dobje, 1886. ujet. (Woronesh, Rusija.)
- Ocvirk Gregor, peš. dom. p. p. 26. 12. k. Celje, Ostraviška Vas, 1892. ranjen.
- Opalk Rudolf, peš. p. p. 17. 7. k. Krško, Bučka, 1892. ranjen.
- Ostaneč Matija, rez. p. p. 17. 2. k. Novomesto, Trebno, 1891. ujet. (Tjumen, Rusija.)
- Obid Miha, rez. dom. p. p. 27. odd. str. p. 2. Tolmin, Cirkno, 1885 ranjen in ujet. (Wolsk, Saratow, Rusija.)
- Oblak Fran, peš. p. p. 87. 10. k. Celje, Greis, 1893. ujet. (Kowrow, Vladimir, Rusija.)
- Oblak Melhar, peš. dom. p. p. 27. 3. k. Kranj, Lučna Trata, 1874. ujet. (Chodšent, Samerkand, Rusija.)

BOJNE MAPE
evropskih v boj zapletenih držav v obliki velike knjige — z 20 stranmi. — Samo 25 centov. — Za 50 centov.
Dobite torej želi prvo, samo napo, ali drugo, „mapo s slikami z bojišča“, naj takoj naroči ter pošlje obenem 25 ali 50 centov na upravo „Slovenskega Naroda“.

KDOR ŠE NI DRŽAVLJAN
naj prebere tale oglas.
V zalogi imamo knjižice katere vsebujejo vprašanja in odgovore, katere je splošno potrebno znati odgovoriti pred sodnikom, kateri podeli dovoljenje za izdajanje državljanске pravice.
Ta knjižica vsebuje vprašanja in odgovore v slovenskem in angleškem jeziku in je urejena tako, da se lahko vsak sam nauči, kako mu bo pri sodnji treba odgovarjati, za dobiti državljanstvo.
Razun tega vsebuje ta knjižica še druge za vsakega v Ameriki živečega rojaka potrebna navodila v pogledu državljanstva, poštnih hranilnic, paketne pošte i t. d. Cena tej prepotrebni knjižici je 25 centov, katere pošljite na upravo tega lista.

NIHILISTINJA.

(Roman iz življenja.)

Za „Sl. N.“ — r.

(Nadaljevanje.)

Nato si je pričela svlačiti žensko obleko ter je oblekla možko, ki ji je kaj dobro pristojala. Z dopadanjem se je ogledovala v velikem ogledalu ter nato odprala vrata in ploskala v roke. Kmalu nato je stopil v sobo Ivan. Molče ji je ponudil roko ter jo spremljal nazaj v obednico. — No, kako ti ugajam, Ivan? — je smeje vprašala. — Ali nistem brhek „črni brat“? — Najlepši izmed vseh prav kot si najlepša ženska, kar so jih ugledale moje oči poleg Maše. Nahida je postala resna. — Ali je že čas, da greva? — je nato vprašala. — Sedaj je čas, — je odvrnil, medtem ko je pogledal na uro. Takoj nato je zažvižgal s srebrno piščalko, katero je nosil na mot vozni krog vratu. Prikazal je službanik. — Ali so konji pripravljene? — je vprašal. — Da, gospod. — Torej pojdi, brat, — je rekel Ivan Nahidi, dočim jo je služabnik začudeno opazoval. Na dvorišču so stali trije konji, iz kojih sedel so molela kopita simokresov. Ivan in Nahida sta skočila v sedla. Služabnik je držal tretjega konja. Kmalu nato je prišel Ciril, istotako opravljen v črno baržunasto obleko in na glavi je nosil veliko kučmo iste barve. Obema je ponudil maske iz svile, kateri sta si takoj nataknila. — Pozdravljam te, brat Nahid, da, Veliki duh naj bo s teboj in naj te vodi k slavi, sreči in veselju. Pozdravljam te! Nahida, ki je le malo razumela ruski, je vprašala Ivana, kaj ji je povedal Kiril. Ivan ji je prevedel besede. Tedaj je zasedel tudi Ciril konja ter odjahal naprej.

Prišel je padati droben dež, ko so jahali tako proti gozdu. Ob vzhodu v gozd se je jahale ustavilo. Dve možki postavi sta se pojavili iz gozdne temine, slišati je bilo napenjanje petelina na puškah in nekdo je vprašal: — Kdo tu? — Črni bratje. — Kako se glasi geslo črnih bratov? — je vprašal možki glas. — Zemlja in prostost. — Pojdite naprej. Vsi trije so odjahali v gozd. Pred skupino smrek, ki je stala na neki višini, so se ustavili ter skočili raz konje. Ivan je zažvižgal. Kot da je zrastle iz zemlje, je stal takoj nato poleg konj majhen, raztrgan deček. Prišel je za vajeji konj, dočim so vsi trije odkorakali na grič. Tam je dvignil Ciril debelo, rjavovo preprogo, ki je krila vhod v podzemski rov. Bil je neki stari rudnik, v katerem se ni več obratovalo. Tudi tam sta stala dva oborožena možka na straži, ki sta pustila pri sebi naprej šele potem, ko so povedali geslo. Obenem sta izročila vsem trem svetilke, kot se jih rabi v rokah. Nato je vodila pot navzdol, v globino zemlje. Molče so korakali ti trije, drug za drugim. Prvi je bil Ciril, nato je prišla Nahida in zadnji je bil Ivan. Pri nekem ovinku je zapazila Nahida v majhni razdalji postorno dvorano, ki je bila le motno razsvetljena od par sveč. Sedaj so stali vsi trije pri vhodu. Tla prostorne jame so bila pokrita z medvedjimi kožami, na katerih je ležalo kakih trideset silično opravljenih ljudi. Vsi so imeli na obrazih črne maske. Tretjina navzočih, ki so se tilho pomenkovali, je bila ženski in Nahida se ni mogla ubraniti smeha, ko je zagledala te postavne. Ciril, ki je prišel v dvorani Nahido za roko, je povedel slednjo skozi jamo v ozadje, kjer je stalo par stolov krog mize, na kateri sta stala dva svečnika, mrtvaška gla-

va, bodalce ter nabasan revolver. Ivan in Ciril sta sedla za mizo, dočim je morala Nahida sedeti ob stran. Takoj nato je Ciril presunljivo zažvižgal, nakar je nastala splošna tišina ter so vsi sneli maske, razven Nahide, ki je dobila tozadevno povelje. Ciril se je dvignil. — Dragi bratje, — je pričel — vi veste, zakaj ste bili danes sklicani. Treba se je odločiti o tem, če stopimo v zvezo z drugimi sličnimi tajnimi družbami, ki so se pojavile v naši domovini, nakar bi z združenimi moči delovali za izboljšanje razmer v naši domovini ali če ostanemo sami ter nadaljujemo v omejenem krogu z delom maščevanja, katero smo pričeli. Vi veste, da sva bila Ivan in jaz soglasno z našimi sklepi v Petrogradu, da spoznava pogoje, pod katerimi bi bili črni bratje pripravljene sodelovati z belimi sestrami. Bele sestre imajo stroge, krvave postavne in njih namen je kredo veliko, veliko dalje kot naši, vsled česar bi ne svetloval, da bi se združili z belimi sestrami. Brat Ivan bo pozneje pojasnil vse to. Je pa še neka druga zadeva, katero moramo danes rešiti. Je namreč sprejem novega brata, ki je prišel z nama in za katerega prevzemava jamstvo jaz in Ivan. — Kdo je, ki si želi sprejema v našo zvezo? — se je glasilo z več strani. — Nesrečnica, — je vzkliznil Ivan, dočim je vzela Nahida masko raz obraz. Vsi pogledi so se obrnili v Nahido, ki je tedaj stopila na noge ter s svoje strani opazovala družbo. — Tujka je, — se je glasilo z več strani. — Izjavil sem že, da prevzemava jaz in Ivan jamstvo zanjo, — je rekel Ciril ter udaril z bodalcem na mrtvaško glavo, nakar je nastal mir. Dolg, suh mladenič, z obrazom, razoranim od koz, se je dvignil, nakar je rekel Ciril: — Brat Jurij ima besedo. — Jaz sem proti temu, — je pričel slednji, — da se sprejme

hno knjižico ter pričel čitati: 1. — Pariška komuna iz leta 1871 zasluži priznanje belih sester ker značijo nje plamenice žarek za bodočnost, vendar ga je bila komuna povsem nezadostna, kajti ona ni storila niti enega koraka in dasiravno je imela za cilj socialno revolucijo, si vendar ni upala izvesti jo. Bele sestre bodo delale bolj smotreno ter se ne bodo zadovoljevale s polovičnimi odredbami kot je storila to komuna, ki je s svoje strani le po ducatih streljajalcah. Zveza sester se ne bo ustrašila nobenih grozovitosti, kajti ona spoznava, da je to edino sredstvo, s katerim je mogoče strmoljaviti sedaj obstoječi red. 2. — Bele sestre hočejo uničiti meščansko družbo in pod razvalinami slednje naj bo pokopani vsi stari svet. One hočejo nadalje konfiskacijo vsega imetja, odpravo privatne lastnine ter odstranjenje družine, vere ter prostosti kot pojma, ki nima nobene vsebine. 3. — Program hočejo bele sestre izvesti najprvo v zvezi s poljsko revolucionarno stranko ter izreči nato z orožjem v roki smrtno sodbo nad vsemi rablji, trgovci ter posestniki. Svoje grozote bodo razširile nad vsemi, ki niso njih menja, ter bodo uničile vse, kar jim stoji na poti ali kar jim ovira izvršitev njih načrta. 4. — Kdo ni z belimi sestrami, je proti njim ter bo padel pod kroglo. Ciril je umolknil. Nastala je precej burna debata in le par jih je bilo v družbi, ki so se zavzemali za ta program. Večina pa ni bila le proti pristopu k tej zvezi, temveč tudi proti vsakemu sodelovanju. V tem smislu se je glasilo tudi glasovanje. Nato se je izžrebalo tri priče, ki so morale glasom določiti pristopovati sprejemu vsakega novega člana. Ciril je vrgel v svojo kapo toliko svinčenih krogel, kolikor bratov je bilo navzočih in med temi so bile tri krogle belo lakirane. Ivan je ravno hotel vzeti kapo ter jo ponesti naokrog, ko je zadonel od vhoda trikračen klic.

— Maske na obraz, — je zapovedal Ciril. Vsi so sledili njegovemu povelju in ugasilne so tudi luči. Globoka tema se je razširila po dvorani in gorela sta le oba svetilnika na mizi. Iz rova je prišla bosonoga, napoln odrasla deklica, ki je držala v roki plamenico. Za njo sta pa vlekla dva črna brata neko debelo, elegantno oblečeno žensko srednje starosti, koji roki sta bila zvezani in koje ustali so bila zamašena z zamaškoma. Privedli so jo k mizi, kjer je sedel Ciril. Na njegovo migljaj se je vzelo ženski zamašek iz ust ter ji odvezelo robec ki je pokrival njene oči. Ženska se je boječe ozrla na mizo ter je z grozjo zapazila mrtvaško glavo ter oba maskirana možaka. — Pri črnih bratih si, golobičica, ter boš sprejela plačilo za tvoje številne grehe in barbarsko stopanje s tvojimi ljudmi, čutila boš na lastnem telesu, kakšen okus ima palica, — je rekel Ciril. — Jaz sem nedolžna! Pustite me! Vzemite ves denar, katerega nosim pri sebi, le pustite me! — Denar ti odvezamemo tako ali tako, da odškodujemo one, katere si mučila. Kazni ti pa na noben način ne odpustimo. — Sleci jo! — je ukazal črnim bratom, ki so stali naokrog. — Usmiljenje, batjuška, usmiljenje! Jaz sem nedolžna! — je tulila ženska, kajti oba možka, ki sta jo privedla, sta ji potegnila raz telo gorenje obleke ter našla pri tem usnjato torbico, katero je nosila jetnica na prsih in v kateri je bil cel šop bankoveev. Izročila sta jo Cirilu. — Prinesite šibe, — je ukazal Ciril. — Tako, torej nedolžna si, — se je rogala Ciril. — Ali nisi pustila dva svoja najlepša in najmočnejša človeka pretpeti do smrti, da nista mogla izdati, kako sta morala zadovoljiti tvoje poželenje? Ali nisi spravila svojega sinovca ob vse premoženje ter ga pognala iz očetove hiše v tujino, kjer je mo-

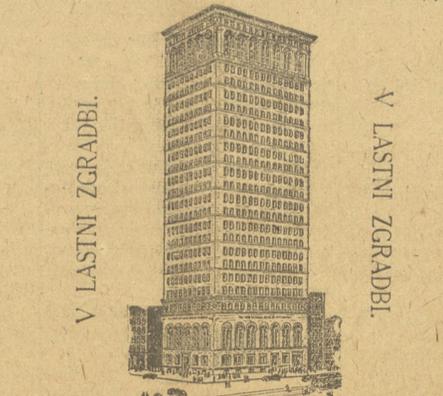
ral žalostno poginiti? Ali nisi pred nekako petindvajsetimi leti prodala Parašo, edino hčer ubitih starišev, za visoko ceno nekemu trgovcu v Moskvi? Ta jo je mel noč in dan zaprti ter je morala letati za njegovo trgovino dragocene epičke, dokler ni po deset letih trpljenje oslepla ter umrla žalostne smrti. Ali nisi zabodla uboga Palaško radi majhnega prestopka z iglo v prsi, da je vsled tega umrla mučen smrti? Ali nisi zastrepila svojega prvega možaka, da si mogla poročiti drugega, katerega si pozneje na drug način spravila s tega sveta? Govori tes pripoznaj svojo krivdo, drugače te pustim bičati do smrti! (Glas Cirila je donel kot zamolklo grmenje.) (Daljši prihodnjic.)

POŠLJITE SAMO 25 centov na upravo „SLOVENSKE GA NARODA“ kot četrtletno naročnino in dobili boste najuglednej in najneodvisnej časniki Ameriki. Polletna naročnina \$0.50 Celoletna naročnina \$1.00 (Opozorjamo vas na naše krasne darove) SLIKE Z BOJIŠČA. PRIHAJAJO VSAK TEDEEN NOVE IN JIH LAHKO TOBITE POPOLNOMA BREZPRAČNO. Vsakemu našemu naročniku, kateri nam najde novega naročnika vsaj za pol leta in pošlje njegovo ime in naročnino (najmanj 50) na upravo bode dobil na zahtev gori imenovane bojne slike za poklon brezplačno in poštne prosto. Slovenci in Slovenke, naročajte se na „Slovenski Narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

PRVA-DRUGA NARODNA BANKA

ZGODOVINA PRVE-DRUGE NARODNE BANKE.

Že leta 1852. obstojala je Prva-Druga Narodna Banka v Pittsburgu, Pa. Ustanovil jo je dne 28. januarja pokojni James Laughlin, vtemeljitelj današnje velike Jones and Laughlin jeklarske družbe, kakor „Pittsburg Trust & Savings Co.“. Banka se je tedaj nahajala na Penna Ave., blizo 11. ulice. V aprilu l. 1852., kupila in prevzela je banka dobro gredečo denarno tvrdko Fifth Ward Banko, v l. 1853. imenovala se je Pittsburg Trust Co., leta 1854. se je glavnicca povišala na \$250.000. V tem času preselila se je na Wood Street poleg Fifth Avenue in to zemljišče je del lota, na katerem danes banka stoji. L. 1863. se je ime banko menjalo v First National Bank of Pittsburg, Pa. (Prva Narodna Banka). To je bila prva banka v Pittsburgu in ena izmed prvih, ktere so zaprosile za charter nacionalnih bank. Glavnica Prve Narodne Banke bila je takrat \$500.000 a bank je bilo takrat v Pittsburgu samo 12. Dne 1. sept. 1875. povišala se je glavnicca banke na \$750.000 a v letu 1892. se je dodalo glavnicci nadaljnih \$100.000. Dne 1. avgusta 1901. je bil inozemski in parobrodski oddelek utemeljen po konzulu Max Schambergu, poznan pod imenom Max Schamberg & Co., kupljen in banka je začela poslovati z Evropo, posebno z našimi rojaki. Mr. Wm. F. Benkiser, ki je bil s tvrdko Max Schamberg & Co. od leta 1891. postavljen je bil za upravnika novega oddelka, in razum upravnika v tem inozemskem oddelku bilo je takrat nastavljenih še šest oseb. Danes ima bank v svojem inozemskem oddelku nastavljenih ne šest oseb kot leta 1901. temveč se je osovbe tega oddelka že leta 1912. povišala na 44 oseb! V letu 1913. spojila se je Prva Narodna Banka v Pittsburgu z Drugo Narodno Banko in novi zavod se imenuje zdaj Prva-Druga Narodna Banka v Pittsburgu, Pa. Glavnice ima \$4.000.000 in prebitka \$1.168.027.03. Dalje poglejte Statement od 2. septembra 1915.

POŠILJAMO DENAR V STARO DOMOVINO HITRO, VARNO IN CENO. SPREJEMAMO DENAR V HRANITEV IN PLAČUJEMO OBRESTI. VSAKA ULOGA IZPLAČUJE SE NA ZAHTEV BREZ ODKAZA. INOZEMSKI ODELEK, VTEMELJEN PO KONZULU MAX SCHAMBERG & COMPANY PRODAJAMO PAROBRODSKE LISTKE ZA VSE PROGE, KAKOR SAME KOMPANJE. NAVODILA, SVETE IN VSE POTREBNE TISKOVNINE POŠILJAMO BREZPLAČNO. Našega lastnega poštnega urada posluhuje se na tisoče naših rojakov, ker se jim pisma ne izgubujejo, tudi ako se isti večkrat selijo in preme-stujejo. — Pišite v domovino naj vam pošiljajo vaša pisma na našo banko. — Pošteno delo, točnost in varnost je naše geslo.

STATEMENT OF THE FIRST-SECOND NATIONAL BANK OF PITTSBURGH

Table with columns for RESOURCES and LIABILITIES, listing various financial items and their values as of December 31, 1915.

OFFICERS: J. B. FINLEY, Chairman of Board; LAWRENCE E. SANDS, President; FRANK P. BROOKS, Vice President and Cashier; CLYDE C. TAYLOR, Assistant Cashier; THOS. C. GRIGGS, Assistant to President; WM. F. BENKISER, Manager Foreign Department; W. J. FRANK, Assistant Manager Foreign Department.

V VSAKEM SLUČAJU OBRNITE SE NA TO, ENO OD NAJBOLJ ZNANIH IN NAJGLASOVITIH BANK, NE SAMO V AMERIKI, TEMUČ PO CELEM SVETU.

FIRST-SECOND NATIONAL BANK OF PITTSBURGH Cor. Fifth venue and Wood St. PITTSBURGH, PA.

MALI OGLASNIK. CLASSIFIED ADS. Wanted: laborers for one insertion... domestic help... work... inquiries for friends etc... other notices... ZA OGLASE SE PLAČA: Kdor išče: delavce za vsakokrat... služničad... delo... prijateljstvo... za druge objave...

NAŠI TERITORIJALNI ZASTOPNIKI: Za Calumet, Mich. in okolice: gosp. Dr. JOSEPH PLAUTZ. Za Mesaba Ranch: gosp. FRANK RANTASHA. Za Cleveland, Ohio: gosp. C. M. SPIGELSKI. Za New York in okolice: gosp. JOSIP LAPAJNAR. katere rojakom najtopleje priporočamo. Uprava.

NAŠI LOKALNI ZASTOPNIKI. Joe Adamich, Kitzville, Minn. Frank Ambroz, Tooele, Utah. Jakob Ambrozič, Eveleth, Minn. Jos. Aidich, Milwaukee, Wis. Joe Abel, Blocton, Ala. John Andolšek, Cleveland, O. Max Arnsšek, San Francisco, Cal. Anton Babnik, Eveleth, Minn. Jerry B. Bartl, Butte, Mont. Frank Bregar, Clinton, Ind. Tony Bakše, So. Chicago Ill. Ignac Celigoj, Kellog Idaho. Josip Celin, St. Marys, Pa. Frank Cerjak, Leadville, Colo. T. Chadzev za Reliance, Wyo. Jos. Crainz, Indianapolis, Ind. Conrad Contz, Radley, Kans. Joseph Dolinar za Broughton, Pa. John Debelak, Eveleth, Minn. Leo Dolenc, Export, Pa. Tony Fedran, Little Falls, N. Y. Peter Fugina, So. Chicago, Ill. Jos. Gorican za Chicago, Ill. John Grisch, Calumet, Mich. Ant. Gačnik, Cleveland Ohio. Joe Gamaz, Pueblo, Colo. Frank Hajny, Lusk, Pa. Joe Hribernik, Glencoe, Ohio. Frank Hrovatich, Virginia, Minn. Mihael Jakofčič, Bradley, Ill. John Jakše, Imperial, Pa. Frank Janškovech, Peoria Ill. Jerry Jerich, Pueblo, Colo. John Kočevar za Steelton, Pa. Matija Kamin, Forest City, Pa. Jos. Koss, Pittsburgh Pa. Anton Komar, Milwaukee, Wis. Frank Koren, Milwaukee, Wis. John Koren, Milwaukee, Wis. Frank Lesar, Calumet, Mich. Louis Lesjak, Bridgeport, O. Frank Leskovec, Little Falls, N. Y. Mat. Leskovec, Girard, Ohio. Frank Likar, Johnstown, Pa. Alojz Lindič, Greensburg, Pa. Frank Luzar, Indianapolis, Ind. Lovr. Mesarič, Milwaukee, Wis. John Matecic, W. Winfield Pa. Ignacij Medved, Collinwood O. John Milčetič, Rankin, Pa. Mike Muhvič, Baltic Mich. Ant. M. Papich, Steelton, Pa. Mike Pavšek za Roosevelt, Pa. John Pezdire za Reading, Pa. Andrej Pire, Ely, Minn. Ivan Purnaz, Little Falls, N. Y. Jak Potončnik, Hostetter, Pa. Frank Puzelj, Aurora, Ill. Rudolf Puzelj, Barborton, O. Frank Repensek, Milwaukee, Wis. Matt Reven, Moundsville, W. Va. Frank Rotar, Tiora, Colo. Frank Smuk, Claridge, Pa. Anton Skrajšek, Sheboygan, Wis. Mike Skufca, Hostetter, Pa. John Sneller, Pittsburg, Pa. Jos. Starina, East Helena, Mont. Joe Starina, Indianapolis, Ind. Anton Stavanja, Cleveland, Ohio. Cyril Svetlin, Duryea, Pa. Jos. Simčič, Pittsburg, Pa. Peter Srnovrščnik, Forest City, Pa. Wm. Thomas, Pittsburg, Pa. Jos. Ulašič, Reading, Pa. Peter Usaj, Durbin, Pa. R. Valto, Milwaukee, Wis. John Vesel, Abmeek, Mich. John Vodovnik, Milwaukee, Wis. Anton Zidanšek, Pittsburg, Pa. John Züst, Midway, Pa.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO. Rojakom v Little Falls in okolici naznanjam, da sem otvoril svoj salon na S. Ann St., No. 4. V 3. Little Falls, N. Y. Moje geslo je: "pisano pivo izvršne smotke in točno postrežba. Za kar se priporočam za obilen poset. John Grdina.

MLAD MOŽ zmožen slovenskega jezika v govoru in pisavi, s čitljivo pisavo LAHKO DOBI MESTO v neki tu-kajšnji pisarni. Pišite zaradi tega NA NAŠO UPRAVO in navedite kakšne šole ste dovršili v starem kraju ali v Ameriki in navedite koliko plače zahtevate. Ponudbe samo do 31. januarja t. l. Na poznejše ponudbe se tvrdka ne bo ozirala. Uprava, "Slov. Naroda".

Vsak pošten defave si lahko zasluž v svojem prostem času nekoliko dolarjev na teden, ako se takoj obrne na upravo, "Slovenskega Naroda" za pojasnilo.

POZOR ROJAKI! Kdor želi prevzeti zastop in nabirati naročnike za "Slovenski Narod" v naših nasebinah po Združenih državah in Canadi naj nam to naznani. Uprava.

POD SVOBODNIM SOLNCEM. POVEST DAVNIH DEDOV. Spisal Fr. Finžgar.

(Ta vrlo zanimiv roman se je začel v šesti številki Slovenskega Naroda. Kdor ga želi citati in ni prejel šeste in nadaljnjih številki, naj si jih naknadno naroči.) (Nadaljevanje.) "Če umrje? — Če ji zaudam? — Moj orel se napije krvi — tudi moje On bo sumil — On me nabode na kolce — On — moj orel..."

Balambak je odtegnil zaveso, tihi mrak je objel Alanko. Na preprogi, kjer je vasovala tolikrat ona ob Tunjušu, je vztrepetavala v onemoglem plaču Ljubinica. Alanki so se skrivili tenki prstki kakor nohtinujede. V obeh so zareli plameni, divja sila je vzhajala njena ramena — celo telo se je nagnilo proti Ljubinici, da plananjo in zaseka v njeno belo polt nohte, jo zgrabi za razpuščene lase in jo pahne vun iz šotora — in jo pomandra v blato — njo, ki ji je zneverila in sovražila njenega orla.

Tedaj je Ljubinica začutila njeno bližino in dvignila glavo. Skozi stremene las so se ozrle v Alanko plahe, objokane oči, pobledele lice, prepojene z bridkostjo. Ko je Slovenka zagledala žensko, je dvignila prosee roke: "Otm! me, vrni me jednemu očetu! Nagrade te bogovi!"

Alanka je ukrotila besni naval hrepenjenja po osveti, ko je zrla pred seboj nesrečno, zdvojeno, uničeno deklico. Na mišicah krog stisnjenih ustnice se ji je zibala slast in se pasla ob trpljenju tiste, kateri je zaprisegla smrt. Sklonila se je k njej in jo ogovorila, kakor Balambak: "Ne jokaj, kraljica! Tvoj ljubec je šel v Bizane. Samevala boš!"

"V Bizane? Tunjuš? O, o, usmiljenje — otm! me njegove roke — sicer se umorim — predno se vrne!" "Oh tem se je napojila duša Alanke z novo slastjo. "Ha, njegova ljubica ga sovraži — zaničuje — Ha — prokletstvo bogov, ker je pahnil od sebe mene — ki ga edina ljubim! — O bogovi — kako ste mi dobri in pravični!"

Nenadoma se je polegel v Alanki najhujši vihar, ost, laperjena v Ljubinico, je otopela, želo je izgubilo strup! "Kaj govoriš? Velikega kneza Tunjuša — sina Atile, pehaš o! sebe?"

"Proč z njim — proč od mene! Daj mi strupa! Morana, pridi — samo proč od njega — tolovaja — Besi na njegovo pot — poglodel, koder hodi —!" "Kakor bliski so se snovale Alanki misli. Pozabila je na otrov v redrijih — pozabila na edini cilj — zakaj dvigali so se novi cilji pred njo. Sedla je k Ljubinici.

"Ti me ne poznaš. Jaz sem Alanka — kraljica Hunov — žena tistega, katerega je otrovala tvoja ljubez!" Ljubinica se je preplašena umaknila s preproge, prekrizala roke in se ji priklonila. "Kraljica — naj so s teboj bogovi — vladaj z njim, ker on je velik in mogočen. Toda moje sreče ga sovraži!"

Alanka je vsesala pogled v blede lice Ljubinice. Po glavi so ji begale misli, dvigali so se načrti, zoreli sklepi: "Osveto njej — in njemu!" — "Po dolgem molku je izpregovorila: "Alanka te otm!" Ljubinica se je zgrudila k njenim nogam in ji objela kolena.

Preteklo je nekaj dni. Na noč se je zmešilo. Težka koprena je legla na ravan v Podonavju. Tenek dež se je cedil iz nje. Tedaj je završalo po šotoru: "Rop, rop, rop!" Pastirji so pribežali povedat, da so Varhuni napadli čedo in da jo tirajo s seboj. Kakor bi trenil, se je izpraznilo šotorišče — Balambak je drl za Varhuni. "Sedaj!" "To je bil sklep Alanka. "Ljubinica na beg — v meglo — v smrt! In jaz sem čista pred njim! Moje sreče se pa napase ob njegovi bridkosti!"

Črna noč je zavila šotorišče Hunov v nepozorno temo, iz katere je žarelo le še par drobnih ognjev s krvavordičimi očmi. Tedaj sta izza Tunjuševoga šotora hušknili dve temni senci in šli brezslušno iz tabora v dolino, kjer se je paslo nekaj konj. Kakor dva dečka sta bili senci — Alanka in Ljubinica. V usnjati cajniji je nosila Ljubinica nekaj brašna. Sreče je plulo obema viharno, da je vztrepetavalo na nedrjih belo pražnje. Ko sta zasegli konje, je zaklicala Alanka svojo kobilico po imenu. Šepetaje je izgovorila njeno ime, Kobilica je rahlo zarazgetala in pritekla h gospodarici, grebla s kopitom pred nji in uklanjala vzbočeni vrat.

Alanka je pošepetala nato Ljubinici ime drugega konja. Pogumno je šla med čedo, ponovila parkrat ime — in velik, slok dirkač je oprezno dvignil glavo ter se približal Slovenki. Segla je v cajnico in mu ponudila par dateljnov. Konj je zadovoljno pokimal in zmel sladčico. Hitro sta pritrčili sedli, uravnali brzde — ter zajezdili. Počasi, tiho, korakoma sta jahali — Alanka spredaj, Ljubinica za njo — po mehki travi, da ne bi vzbudili straže v taborišču. Ko se je razprostrela pred njima stepa, ko so ginile temne konture gora — je Alanka poglala. Namočena zemlja je začemokala pod kopiti — konja sta zletela kakor senci dveh majhnih oblakov, kadar ploveta jedrno pred mesecem. Alanka je nagibala čezdalej bolj na levo, dokler nista obkrožili hriba in se jima je razprostrela temna, nepregledna ravan, ki je komaj mračno sivevala v oblačni noči. Ko se ji je zdelo, da je zadostno označila smer, je ustavila kobilico. "Jezdi dalje! Do jutra si pri Donavi. — Če ne dobiš broda, požen konja v valove. Preplava!"

Ljubinica se je približala Alanki, da so se doteknili stremeni in zaženknili. "Bogovi te nagrade!" Pogledala ji je v lice in zdelo se ji je, da v črni noči gledata iz pod čapke nanjo dva žareča oglja kakor oči Volkodlaka. Spreletelo jo je po kosteh do mozga.

"Pomni, da si prisegla! Če me izdaš — smrt tvojemu rodu!" Alanka je zasunknilo kobilico in zdrijala nazaj. "Tudi Ljubinici konj se je zaobrnil — da ga je izteška vzdružala in obrnila v nasprotno smer. Ko se je bila Alanka oddaljila, je zaustavila kobilico, zločesti smeh ji je udaril skozi stisnjene ustnice, da se je prestrašilo in pritisnila roko na usta.

"Le dobro goni, vrabuljica razplakana! Po tej poti ne prideš nikdar do Donave! Ne boš ti kraljica Hunom — ljubica boš kakega klatečega se obra po Moesiji — ali pa revna večerja volkovom izpod Hema! Srečno pot!" Alanko je vnovič posilil smeh, da je zastrla usta s peričem in pritaženo hihitala v dlan. Previdno je prijezdila domov in se splazila svoj šotoreček kakor lisica. Občlena je legla na volčjo kožo. Njeno ljubosumna sreče se je nasičalo ob maščevanju.

Ko je bila Ljubinica sredi stepe in sredi noči sama, se ni nasečila bojazen sv njene prsi. Odkar je bila ugrabljena z očetovo njuje, se nišo občutila njene prsi diha svobode. Sedaj šele, ko se je vrnila tuili Alanka, ko so ji drobne kaplje dežja polzele po razgretem licu, ko je čutila na prsih sveži dih stepe — sedaj je prvič dihala zopet svojo bodo. Njene mehke pa krepke roke so krčevito napenjale povodec, da je konj veselo prhal in letel v noč — kakor bi nosil mladega Huna. Pozabila je Volkodlakov, ni se menila za Šetaka, besom samim bi

Kljubovala, toliko moči in samozavesti je bilo v njene žile hrepenenje za ciljem. Zibala se je v sedlu lagotno kakor pticka, ki si poigrava v zraku. Polagoma so se ji približale sanje — izpod čapke so ji lezli lasje in se v mokrih vlaknih vsuli na tilnik, po plečih in ramenih. Dež se je cedil iz nizke megle zdržema, obleka se je pojila z mokrotjo. Njenemu razgretemu telesu je pa ugajal hlad, dramil jo je in čezdalej krepkeje je napenjala brzde, da je konj plaval v divjih skokih po mokri travi — za ciljem.

Parkrat ga je ustavila in prisluškala, če se ne oglašajo za njo — potanje. Tiho kakor v grobu. Ni se oglašil volk, ni zakrutil neresen in ni zalajal lisjak. Njen pogum je bil velik. Zazdelo se ji je, da jezdi znano pot od očetovih čed proti gradišču. Napolnile so jo ponosne misli. Prijezdila bo mokra in trudna po brežuljku v gradišče. Svarin bo zalokal od radosti. Tudi Iztok — in Rado sta se morda že vrnila z vojne — in ona bo sedla ponosno — junakinja — med junake. In vsi starejšine in mladei bodo dvignili kopja in sekire — ter kričali: "Osveta, osveta! Nad Huni!" In mladenke si spleto in pomazilijo lase, pod lipo bo zadisalo po daritvi — o — in narod bo slavil njo — vrlo hčer Svarunovo.

Ona podraži Rada z drugim ljubimcem — glavarjem Hunov — toda on bo bral laž v njenih očeh.

Čimdalje bolj se je razplamtevala njena domišljija. Pozabila je, da beži iz tabora Hunov, iz kreppljev Tunjuša. Pod njo je trepetal, kakor varna lučka edini cilj sreče, cilj njene poti. Za njo je bežala stepa in ista ravan je rasla brez konca pred njo iz sive teme izpod meglenega obroča, ki je v ozkem horizontu stonel na zemlji. Kakor bi dirjal konj na istem mestu in se ne bi premaknil. Le kadar je švignil mimo nje temen grm, tedaj se je prepričala, da beži dalje — dalje.

Proti jutru je ponehalo deževati. Po okolici se je razlila po megli medla luč. Njene sanje so se zničile. Strmela je skozi konjeve uhlje v daljavo in iskala veletoka. Žal, njeni pogledi niso mogli prodreti megle, ki se je ponižala do tal in stal nepremično pred njo — kakor bi jezдила v valovje morja. Ali ti valovi so se pred njo umikali in tiščali vedno zemlje — se prevallili tuintam leno kakor nerodna kopa — in ji na ozkem obzorju vnovič zastali razgled. Ljubinico je pretresla hipna groza.

"Če sem zašla — o Devana, o Svetovit!" "Ozrla se je naokrog. "Da bi videla zvezde! Da bi se dvignilo solnce! In sedaj ne vem, kje je vzток, ne vem, kje je polnoč!"

Zdelo se ji je, da je na levo megla gostejša, da se vali navzdol in se plazi v premi črti. "Tam je Donava. Po veletoku gredo valovi megle!"

Krenila je s konjem bolj na levo, gnala ga v strogem diru proti cilju. Toda veletoka ni bilo. Obzorje je bežalo pred njo, brez konca je bila ravan, samotna, mokra in žalostna.

"Do jutra si pri Donavi", je rekla Alanka. Domislila se je njenih besedi in zaeno so se pojavile pred njo tiste strašne oči, tista dva žareča oglja — kakor Volkodlak iz teme. Premočeno telo se je streslo, okrog sreča jo je zabeležilo. Trepetajoče ustnice so šepetale velike čbete bogovom in klicale na pomoč Dvano. Začutila je tudi, da so njene roke trudne, da se loteva vseh udov topa zmuenost. Tedaj jo je neprijetno zabeležilo po vratu, ob sencih, kjer so viseli v težkih strnahl razpuščeni mokri lasje. Danilo se je čimdalje bolj. Pred njo so iz trave sfrtovala ptice. Vselej se je zdrznala, zagomezelo ji je po mozgu. Na ušesa ji je udaril zdajpazdaj čuden glas — kakor nepoznane zveri. Prisluškala je. Kakor konjski skoki! "Na sledu so mi! O bogovi!"

Stisnila je konja, nagnila se mu na vrat in vibrala brez varnega cilja — naprej — naprej. Topot je potihnil, zdelani konj se je ustavljal — in zopet, topot v ušesih. Ustavila se je, da presodi, odkod prihajajo udarci kopit. Ali tedaj je vse umoknilo. Bilo je samo njeno sreče tako glasno, da ji kovalo v žilah po sencih in bobnelo v ušesih. Za trenutek se je umirila in se skoro sramovala same sebe. Kolikrat je že jezдила ponoči v deželi Slovenov! Kolikrat je bila sama sredi stepe — čemu strah?

Pogladila je konja po vratu, ga klicala po imenu, mu ponudila dateljnov in ga hvallala, da je izvrstno dirjal. Ko je slišala svoje lastne besede, ko je konj hvaležno hrzal in hrampjal ob dateljevih koščici, da so zvenekale brzde, se je umirila, in groza ji ni več tako silno stiskala srca.

"Čemu se bojim? Huni preganjajo tatove. Niso se še vrnili. In ko se vrnejo, ne pogrše me takoj. Dotlej bom že preko veletoka. Samo da se dvignejo megle, da vzide solnce — o, potem bom naglo pri Donavi!"

Konj se je začel upogibati in muliti travo. Ljubinici se je zasmilil; tudi sama je občutila lakoto in slabost. Razjahala je, snela konju brzde z goba in sedla v travo. Oddgnila je od sedla cajnico in segla vanjo po suhorju in prepčenem mrzlem mesu. Trda skorja je zahrestljala pod njenimi belimi zobmi in slastno je ugriznila v kos bravine. Ali ni še ponžila grizljaja, ko se razleže iz megle divji, zate gnjen klic. Jed ji je padla iz rok, skočila je kvišku, se zgrabila za sedlo in zajezdila. Krik se je ponovil, proti levi se je gibalo nekaj v travi — kakor jezdec. Brez razsodbe, gnana od strahu pred Huni, je zapodla konja in bežala pred krikom, ki se je pojavil na stepi. Celoturo je šla v divjem skoku po ravnini. Bežala je ravnina, v megli so ginili grmiči, vstajali so novi pred njo — od začetka je pa čula še vedno krik in klopotanje konj. Večkrat se ji je zdelo, da je zaprla pred seboj dolg pas — Donavo, in vselej je trečila s povodci po konjskem vratu, da je vrli dirkač stegnil še bolj noge in letel kakor strelica. Toda vselej se je megle čudovitno prelila in pretočila — pas vodne gladine je izginil — in zopet sama vrtila, brezkončna ravan. Čezdalej bolj je čutila, da jo popuščajo moči, konj je ponehaval in se spotikal. Segla je po cajnici, da bi ga povzbudila z grizljajem suhorja — ali cajnice ni bilo ob sedlu. Kjer je počivala, jo je v naglici pozabila. Bila je brez brašna. Kakor bi ji odrezali zadnji up — so ji onemogle roke, konj se je ustavljal in šel s trudnim korakom počasi dalje. Ljubinica se je okrenila v sedlu — in prisluškala. Nič krika, nič klopotanja — vse mirno, vse mirno. Slišala je samo svoje sreče, ki je plulo razburjeno in glasno v prsih.

"Morana, sedem najlepših kozličkov tebi, ker si mi prizanesla!" Korakoma je jahala dalje. Jutro se je razžarilo, solnčni žarki so topili megle, začele so vrteti in se kubati in se prelivati. Nenadoma se je odprlo pred njo, kakor bi potegnili težko zaveso od okna. Ob levi je zagledala griče, ki so se zoževali v sotesko, pred njo je rasla dolga vrsta visokega ječja.

"Donava!" se je razveselila in ni poglala konja. "Naj se oddahne! — Poženem ga v valove — samo da sem v deželi Slovenov — potem sam oteta!"

Polagoma se je širilo obzorje, megle so se dvigale v višavo, izza stepe so rasli griči — za njimi temni lesovi in visoke gore. Zelenkasta črta bežja in trjsja se je bližala. Ljubinica je pokleknila na sedlo, da bi za travo uzrla donavsko gladino. Pa je bila premahajna. Ozirala se je pogosto nazaj po preganjaveh. Nič. Razmišljala je o kriku in o jezdecu, ki se je pojavil na ravnini.

"Pastir je zganjal čedo! Čemu sem bežala? Da sem pozabila cajnice! Zaradi pasjega krika tega senutjavega pastirja! Naj dobijo lisice cajnico, preden jo zavoha on!"

Glasno se je pričela jeziti nase in na pastirja. Potegnila je iz sedla ostro bodalce in zaokrožila z njim po zraku.

"Enega se ne ustražim! Takole — in na tleh bi bil!" Zavihetela je nož, kakor bi ga sunila sovražniku v prsi in ga zopet vtaknila v sedlo. Trsje se ji je zopet približalo.

Ali kašljate? Ako kašljate, odpravite vaš kašelj! To lahko storite, ako vzamete Severa's Balsam for Lungs (Severov Balzam za pljuča) ob pravem času. Poskusite ga zoper kašelj, prehlad, hripavost, vnetje sapnika, davicb ali oslovski kašelj. Je namenjen za otroke in za odrasle. Cena 25c in 50c v vseh lekarnah. W. F. SEVERA CO., CEDAR RAPIDS, IOWA

ŽEPNO PERO, SVINČNIK in PEČAT 50c Z IMENOM IN PRIIMKOM SAMO ZA NAŠE NAROČNIKE. Napišite svoje ime in priimek, pošljite 50 c. na upravo lista, navedite svoj točni naslov, in naročilo se bode takoj izvršilo.

J. POPOVIĆ CLEVELAND, OHIO 2537 St. Clair Ave. Prva slovenska veletrgovina domačega tropinovca in domačega vina. Domači tropinovec po gal. \$3.00; 3.25; 3.50 Domače belo vino, galona po \$1.00 in \$1.50 Domače rdeče vino, galona po .50c in \$1.25 Za vse druge navsete se obrnite ustmeno ali pismeno na: JOHN POPOVIC 2537 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO

"Globoka struga mora biti — da se ne vidim vode!" Vnovič jo je zaskrbelo in poglala je konja. Kakor bi se utopljenen utrgala vrvi za katero se je držal z velikim upanjem, tako se je zgodilo Ljubinici, ko je prišla do bičja. Pred njo ni bilo Donave. V precej široki, suhi strugi so stale kaluze, pokrite z zeleno, gmsno smetano. Hipoma se ji je zvrtilo v glavi, da bi bila skoro omahnila s sedla. Vsa moč, katero je dvigalo in gojilo edino upanje, jo je zapustila. Begunke se je polastila zdvojenost. "Morana — pridi — zakaj izgubljena sem!"

Noge so se ji tresle, izmaknila jih je iz stremenov in trudna, uničena je zdrsnila iz sedla na travo. Legla je na zemljo, pomislila na dom, na očeta, na brata, na ljubljeno — telo se ji je streslo, grenkoba je zalila njeno grlo, udrla so se solze in plakala je, kakor bi se zvijal nboji črvček v prahu — brez nade, pohojen in borec se s smrtno. Ni se ozrla za konjem, ki je ril skozi trstje in iskal vode v zelenih kalužah. Začela se je kesati, da je zapustila tabor Hunov. Zakaj je tako malo zaupala Iztoku in Radu? Naj sta vrta vojnika, vsi Slovenci jo ljubijo in cela srenja se je gotovo že dvignila nad Hune, da jo otma. In sedaj bodo prišli — nje pa ne bo — umrla bo sredi stepe, umrla morla v gozdu — od lakote in bolesti. Glasno je zahtevala, z lasmi si je zakrila lice in je pritisnila na vlažno, rošno zemljo.

Ko se je izolirala, se je polagoma vračal mir in pogum. Trudna omotica se ji je obesila na trepalnice. Vstala je — toda kolena so se ji sibilila — sesedla se je vnovič, si dela čapko pod glavo, si pokrila obraz z lasmi — in zaspala.

Čez dolgo se je prebudila. Sedla je, razdelila lase in jih odgnila z obraza. Nad njo je žarelo visoko solnce. Vsi oblaki so se razkaldli, rosa v travi se je posušila. Vroči žarki so posušili mokro cbleko, kri ji je umiril spanec, po udih je začutila novo moč, sreče je zajelo zopet iz čaše upanja. Ozrla se je po konju. Blizu nje se je mirno pasel. Ko ga je poklicala, je prišel hitro k njej, pripognil glavo in pritisnil k njenemu vratu gorke nozdri. Ljubinica ga je objela in stisnila njegovo glavo k sebi. Potapljala ga je po zvestih očeh in mu govorila:

"Ti edini, moje upanje! Kaj ne, da me rešiš! Kako ti bom strekla v gradišču! Kakor goloba te bom krmila z zlato pšenico!"

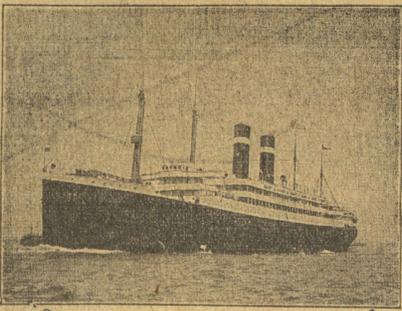
Nato je vstala. Ker jo je žgalo v ustnicah, je šla po gazi, ki jo udrl konj skozi loček, v strugo pokleknila k sivemu tolmunčku, z roko posnela zelene štrne z vode in se je napila. Potem se je vrnila, obrzdale konja in ga zajezdila.

Kam sedaj? Za njo planota, pred njo griči in lesovi. Kako so podobni gozdom Slovenov! Kaj, če jo je Alanka nalagala, ko je govorila o Donavi? Nič se ni spominjala, če jo je Huni resel preko vode, ko jo je ugrabil. Morda je nabor na levem bragu? Morda je blizu gradišča? Sedela je na konju, ki je nemirno grebel z ного in prosil: "Poženi! Spočil sem se!"

(Dalje prihodnjik.) Slovenci in Slovenke, naročajte se na "Slovenski narod", najboljši slovenski list v Ameriki!

American Line

POD AMERIŠKO ZASTAVO PLOVEČI PARNIKI

NEW YORK — LIVERPOOL

TEDENSKA VOŽNJA. KRASNE UDOBNOŠTI. DOBRA HRANA. — DOBRA KUHNJA.

Parobrodi z dvostrojnimi vijaki.

„ST. LOUIS“ 11.629 ton „ST. PAUL“ 11.629 ton
„NEW YORK“ 10.800 ton „PHILADELPHIA“ 10.800 ton

URADI AMERICAN LINE:

New York 9 Broadway.	San Francisco 319 Geary St.	Boston 84 State St.	Philadelphia 1319 Walnut St.
Washington 1509 F St., N. W.	Pittsburgh 339 Oliver Ave.	St. Louis 11th & Locust St.	Chicago 14 North Dearborn St.
Minneapolis 121 So. Third St.	Seattle 619 Second Ave.	New Orleans 219 St. Charles St.	Portland, Me. 1 India St.
Quebec 53 Dalhousie St.	Toronto 41 King St. E.	Montreal 118 Notre-Dame StW	Winnipeg 333 Main St.

NEKAJ PRIČ SLOVENSKEGA JUNAŠTVA.

(Izpod vojaškega peresa.)

(Nadaljevanje.)

Kaj pravil polkovnik 17. pešpolka.

Kakor znano, se je pešpolk št. 17. boril izpočetka v Galiciji pod vodstvom polkovnika barona Stillfrieda, ki je bil v vrstah stiviljov vojakov pri Gologory ranjen od šrapnela. Polkovno poveljstvo je prevzel podpolkovnik Hugon pl. Ventour. Ta je ob obletnici vojske prejel od barona Stillfrieda za cel polk zelo častno priznanje, ki se glasi:

„Od e. in kr. okrožnega poveljstva v Jedrzejowu, Poljsko. — Gospodu e. in kr. podpolkovniku Hugu pl. Ventour, vitezcu reda železne krone III. razreda (v. d.) v. z. k. (v. d.), poveljniku pešpolka št. 17. Vojnopostni urad št. 32. Moj ljubi, dragi tovariš! Ko prejmete te vrstice, bo preteklo leto dni, odkar je bila izdana vojna na povelj te ste se vi in hrabri sinovi Kranjske v plemenitem navdušenju pripravljali na boj za pravično stvar! Kakšno povzdigajoče čustvo zame, da sem smel na čelu tega divnega polka oditi na bojišče! Veliko je trpel, veliko plemenite krvi je prelil za domovino in izgubil ljubljene, drage hrabrega moštva, toda vsikdar zvest svojim tradicijam je neomadeževano ohranil svojo čast in se vsepovsod v stotinah bojev odlikoval s pogumnostjo in vztrajnostjo, z junaštvom in navdušenjem ter na svojo zastavo pripel mnogoštevilni lovov.

Tebi, spoštovani, ljubljeni prijatelj, ki si s kratkim presledkom vedno vzdržal, izreklam kot poveljniku tega lepega polka svoja prevročna najboja voščila in Te prosim, da jih vsem — vsem naznašiš! Bog bodi z Vami in Vam še nadalje podeli zmago, slavo in bogato priznanje! — Vedno Tvoj stari, udani prijatelj Stillfried m. p., polkovnik.“

Junaška žilavost vrlin sinov lepe kranjske dežele.

Ko je bil polkovnik 17. pešpolka baron Stillfried od cesarja za svojo hrabrost odlikovan z visokim Leopoldovim redom, mu je tudi deželni glavar kranjski čestital k temu odlikovanju. Baron Stillfried je na to čestitko odgovoril z naslednjo brzojavko:

„Sprejmi Vaše visoko blagorodje izraz moje najljubnejše in najgloblje občutne zahvale za ljubizne čestitke, s katerimi ste me visoko počastili o priliki odlikovanja, v katerem vidim predvsem Najvišje uvaževanje brezprimerne hrabrosti častnikov in junaške žilavosti vrlin sinov lepe kranjske dežele. Čutim se srečnega, da sem se boril na čelu slavnega kranjskega polka za čast naše domovine. Bog ga vodi dalje k zmagi!“

Brigadir generalmajor Stöhr o 17. pešpolku.

Naš polk je bil na ruskem boji-

šču dolgo časa pridružen k brigadi generalmajorja Stöhra, ki je v priznanje svojega vodstva ter junaštva svoje brigade dobil veliko odlikovanje od cesarja, Leopolda red. Ko je ob priliki tega visokega odlikovanja podpolkovnik pl. Ventour častital brigadirju, je dobil od njega naslednji priznamni odgovor:

Ljubi prijatelj! Tebi in Tvojemu vrlemu polku najsrčnejša zahvala za razveseljive častitke o priliki najvišjega odlikovanja. Če se spominjam dni pri Markovi in Lysa gori in naše ofenzive proti Nižniomu, tedaj šele prav spoznam, koliko zasluga ima zelo odlična hrabrost in vztrajnost lepega polka viteza pl. Milde št. 17, njegovi odlični častniki in njegovi vrlji moji, pri tem odlikovanju. Red nosim v zavesti, da ga kot najvišji po činu kašem javnoti kot odlikovanje celega polka.

Prosim Te, ljubi prijatelj, izreci gospodinu in celemu vrlemu in lepemu polku v mojem imenu še enkrat prisrečno zahvalo za požrtvovalno hrabrost, katero je polk pri vsaki priliki v najvišji meri pokazal pod mojim poveljstvom. Stöhr, gm.

Podmaršal Henriquez v slovo 17. pešpolku.

V zvezni skupini podmaršala Henriqueza je 17. pešpolk bojeval ljute in krvave boje v mesecu septembru ob Dnjestru. Ko je bil naš polk poklican, da odide na južno bojišče proti Lahom, je podmaršal Henriquez izdal naslednje povelje, ki je zopet nova, nadvse častna priča junaštva slovenskih: Na bojišču, dne 2. 10. 1915.

Povelje skupinskega poveljstva. Stanovišče, dne 19. sept. 1915.

C. in kr. pp. št. 17 se na Najvišje povelje loči iz zvezne skupine. Nad mesec dni je stal ta hrabri polk pod mojim poveljstvom, je tekem tega časa v zavinku Iwanje obreznepušil vsak poizkus sovražnika, da bi se približal njihovim postojankam, je 1. in 2. septembra tvoril jedro napadalne skupine, ki je imela trdno voljo, da vrže sovražnika iz utrjenih postojank severno od Zalesčikov. Ko se je potem sovražnik umaknil in je polk prišel k Seretu, je pri Muskarovu junaško izsilil prehod čez to reko, vrzel sovražnika in držal pridobljeno ozemlje proti vsake-mu napadu. V predmostni postojanki Zyrawka - Bedrykowce - Hluske je stal polk na najbolj ogroženem prostoru ter je vsikdar odbil naval daleko močnejših sil. Za gori kratko opisano odlično delovanje izreklam polku v imenu Najvišje službe moje priznanje in želim, da bi polk pod izkušenim vodstvom svojega polkovnega poveljnika v novi zvezi dosegal vedno take uspehe kakor tukaj in da bi bilo polku dano, da se v blagor celote in na čast polku dalje bori hrabro in zmagovito.

Henriquez, m. p. podmaršal.

Henriquez, m. p. podmaršal.

To visoko priznanje je sporočil deželni predsednik Kranjske polkov poveljnik podpolkovnik pl. Ventour, ki je v spremnem pismu zapisal se te le nad vse častne besede:

Vaša ekscelenc!

Vaša ekscelenc ste bili že enkrat tako dobri, da ste pohvalno omenili neustrašeno hrabrost podrejenih mi vrlih Kranjcev.

Polagam vrednost na to, da Vaši ekscelenci, kot najvišjemu šefu dežele Kranjske, naznamim pred kratkim izšlo pohvalno priznanje našega zbornega poveljnika, kot glasen dokaz za to, da se hrabri sinovi Kranjske vsikdar in povsod in v vseh položajih junaško bijejo, nikdar ne omahujejo niti se ne umakujejo.

Tako bo tudi ostalo do slavnega in zmagonosnega konca!

Blagovolite sprejeti, Vaša ekscelenc, pozdrave polka in izraz najodličnejšega spoštovanja udanega

Ventour,

podpolkovnika, t. č. polkv. poveljnika.

KOLIKO STANE V RUSIJI ENO TELE?

Znani ruski list „Birževija Vjedomosti“ daje o tem dne 8. decembra sledeči račun:

Tele na lieu mesta 0.50 rub.
Stroški transporta 1.00
Davek na kolek 0.50
Priklopljenje voza 0.50
Plačano onim, ki imajo pravico do tega 0.50
Za mazanje osi 0.50
Za pospešitev nakladanja 1.00
a.) Glasom predpisa 1.00
b.) Preko predpisa 1.00
c.) Proti vesti 1.00
Plačano onim, ki nimajo nobene pravice 1.00
a.) Radi motenja 1.00
b.) Doklada radi višjega čina 3.00
Za vse slučaje 1.00
Zahtevano od nepoznane 1.00
Da ne nastane pomota 1.00
Dve usi zamašeni 2.00
Iz hvalečnosti 1.00
Sploh 1.00
Za nič in zopet nič 1.00
Da se izogne zmotam 1.00
Da se zaokroži 2.00
Da se vzdrži dobro razmerje 1.00
Nepričakovano odvzeto 1.00
Za uslugo 1.00
Radi reda 1.00
Da se ne razžali 1.00
Dalo se je upanja 2.00
Da se odpošlje železniški voz 3.00
Za odhod 1.00
Za olajšanje vesti 1.00
Še enkrat za nič 1.00
Da se nič ne izgubi 2.00
Da gre hitreje 1.00
Napaka 1.00
Nekdo odvzel 1.00
Da se iznebi ljudi 2.00
Na križišču 10.00
Dodatno 1.00
Da se vzdrži doslednost:
a.) Oskrbniku 1.00
b.) Kateremu ni nič mar 1.00
c.) Zato, da človeka niso ogoljufali 2.00
Za dobro potrebo 2.00
Ob prihodu 1.00
Za prijetno znanstvo 1.00
Vrag ve, za kaj 1.00
Za srečen konec 1.00
Razventega 1.00

Skupno so torej znašali stroški za teleta 1.50 rublja, za splošne izdatke pa — 62.50. — Tega računa ni vzeti dobesedno, vendar pa osvetljuje razmere, ki vladajo v Rusiji.

SEZNAMEK IZGUB.

(Nadaljevanje s 5. st.)

Perčič Peter, četov. p. p. 17. 3. k. Kranj, Predvor, 1888. ranjen in ujet. (Rjāsan, Rusija.)
Perne Alojz, peš. p. p. 17. 4. k. Kranj, Salzbach, 1891. ujet. (Tjumen, Rusija.)
Ptuj, Windischdorf, 1887. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Pihler Anton, peš. p. p. 87. 11. k. Ptuj, Ptizing, 1895. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Pipan Fran, peš. dom. p. p. 27. 3. k. Litija, Brezovo, 1888. ujet. (Niš, Srbija.)

Plavec Miha, peš. p. p. 87. 11. k. Ptuj, Slatina, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Plesnik Florijan, peš. p. p. 87. Celje, Levče, 1882. ranjen in ujet. (Tschita, Sabajkalsk, Rusija.)
Pobega Karl, peš. p. p. 97. 3. k. Koper, Dekani, 1893. ujet. (Woronesh, Rusija.)

Podbelsk Jos., rez. dom. p. p. 27. 1. k. Kamnik, Laze, Zg. Tuhinj, 1886. ujet. (Bogučar, Woronesh, Rusija.)

Podobnik Fran, gefr. dom. p. p. 27. 8. k. Logatec, Sred. Kanonija, Idrija, 1889. ujet. (Wjatka, Rusija.)

Poharč Ant., peš. p. p. 87. Ptuj, Sv. Florijan, 1887. ranj. in ujet. (Woronesh, Rusija.)

Ponikvar Ivan, peš. dom. p. p. 27. 12. k. Kočevje, Sišek, Videm, 1881. ujet. (Wjatka, Rusija.)

Potočnik Ivan, I., peš. p. p. 87. 3. k. Slov. Gradec, Sv. Martin, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)

Primož Ivan, peš. p. p. 97. 1. k. Logatec, Žiri, 1895. ujet. (Woronesh, Rusija.)

Puntar Hinko, peš. p. p. 97. 2. k. Koper, Pingvente, 1893. ujet. (Krapivna, Tula, Rusija.)

Požar Jos., čast. sl. p. p. 97. 4. k. Sežana, Tomaj, 1887. ujet. (Niš, Srbija.)

Pogačnik Alb., gefr. dom. p. p. 27. 1. k. Ljubljana, Spod. Šiška, 1889. ranjen in ujet. (Tambow, Rusija.)

Retušek Fran, peš. dom. p. p. 26. Konjce, Preloge, 1886. ranjen.

Rančigaj Anton, peš. p. p. 87. 4. k. Celje, Gomilsko, 1885. ujet. (Niš, Srbija.)

Repenšek Anton, rez. p. p. 87. 2. k. Celje, Zgornji Grad, 1883. u. (Woronesh, Rusija.)

Rahne Anton, korp. p. p. 17. 1. k. Kamnik, Vodice, 1888. ujet.

Rožnik Fran, peš. p. p. 17. 4. k. Ljubljana, Horjul, 1889. ujet. (Tjumen, Rusija.)

Regul Fran, peš. p. p. 87. 1. k. Celje, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)

Repenšek Lyndomur, gefr. p. p. 87. Celje, Zgornji Grad, 1893. u. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)

Resnik Anton, peš. p. p. 87. Brežice, Anže, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)

Rope Ivan, rez. dom. p. p. 27. 4. k. Kamnik, Vinje dolsko, 1887. ujet. (Wjatka, Rusija.)

Rupnik Fran, rez. dom. p. p. 27. 4. k. Ljubljana, Dobrova, 1888. ujet. (Bogučar, Woronesh, Rus.)

Skrinjar Karl, peš. dom. p. p. 26. 4. k. Polstrava, Obrint, 1887. r. (Tjumen, Rusija.)

Sabatnjak Josip, peš. dom. p. p. 1884. mrtev.

Savinjek Mart., peš. p. p. 87. 3. k. Slov. Gradec, Wöllau, 1893. ujet. (Lukojanow, Nišnij Nowgorod, Rusija.)

Seničar Fran, peš. p. p. 87. 3. k. Celje, Sv. Stefan, 1893. ujet. (Rusija.)

Šergan Jakob, rez. p. p. 87. 9. k. Celje, Sv. Krištof, 1888. ujet. (Woronesh, Rusija.)

Sikošek Ivan I., peš. p. p. 87. 3. k. Brežice, Gorjana, 1893. ranjen in ujet. (Moskva, Rusija.)

Simončič Fran, peš. p. p. 17. 8. k. Krško, Rateče, 1884. mrtev.

Šipek Josip, peš. p. p. 87. 5. k. Celje, Laški trg, 1891. ujet. (Chabarowsk, Primorsk, Rusija.)

Škerget Ivan, rez. dom. p. p. 26. Ljutomer, ujet. (Moskva, Rus.)

Šmelc Leop., rez. dom. p. p. 26. 12. k. Ljutomer, Politschberg, 1884. ranjen.

Šostarič Valt., peš. p. p. 17. 2. k. Ljubljana, 1894. mrtev.

Štante Karl, rez. dom. p. p. 26. 2. k. Celje, Skofjavska, 1886. ujet. (Nišnij Nowgorod, Rusija.)

Štruz Peter, rez. p. p. 87. 11. k. Slov. Gradec, Reifing, 1885. u. (Rjāsan, Rusija.)

Šabec Josip, rez. p. p. 17. 8. k. Postojna, Sv. Peter, 1889. ujet. (Moršansk, Tambow, Rusija.)

Šibenik Matija, rez. p. p. 17. 2. k. Postojna, 1888. ujet. (Tjumen, Rusija.)

Širca Jernej, rez. p. p. 17. 2. k. Postojna, 1889. ranjen in ujet. (Rjāsan, Rusija.)

Šmid Fran, peš. p. p. 17. 4. k. Kranj, Selea, 1889. ujet. (Tjumen, Rusija.)

Šporar Vester, peš. p. p. 17. 2. k. Novomesto, Sv. Peter, 1891. ujet. (Schuja, Wladimir, Rus.)

Šprajcar Ivan, četov. p. p. 17. 2. k. Novomesto, Vel. Loka, 1887. u. (Tjumen, Rusija.)

OBLASTI ZDRUŽENIH DRŽAV REDNO PREGLEDUJEJO DENARNI ZAVOD.

PRVA-DRUGA NARODNA BANKA

V PITTSBURGU.

USTANOVLJENA LETA
SPREJEMAMO DENAR NA ULOŽKE IN PLAČUJEMO OBRESTI.
— ULOŽKE IZPLAČUJEMO BREZ KAKE ODPOVEDI.
INOZEMNI ODDELEK BANKE.
Zdaj pošiljamo v staro domovino
100 kron za \$13.⁵⁰
Z JAMČENJEM.
THE FIRST-SECOND NATIONAL BANK
CORNER FIFTH AVENUE AND WOOD ST.
PITTSBURG, PA.

ČERNOPOSLOPIJE. Pišite po tiskovine za pošiljanje denarja v stari kraj. Kuverte in papir Vam pošljemo takoj brezplačno na Vaš naslov.

Šušteršič Fran, korp. p. p. 17. 4. k. Krško, Sv. Kocijan, 1890. u. (Tjumen, Rusija.)
Sajko Andrej, peš. p. p. 87. Celje, Lemberg, 1888. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Selič Ljodor, peš. p. p. 87. 8. k. Celje, Tüchern, 1886. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Šibanec Karl, peš. p. p. 87. 11. k. Celje, Sternstein, 1883. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Šifrer Andrej, peš. dom. p. p. 27. 4. k. Kranj, Stara Oslica, 1892. ujet. (Simbirsk, Rusija.)
Šinkovec Ivan, peš. dom. p. p. 27. 5. k. Krško, Goriškavas, Sv. Marjeta, 1891. ranjen in ujet. (Serdobs, Saratow, Rusija.)
Šipek Josip, rez. dom. p. p. 27. 6. k. Ljubljana, Sv. Jurij, 1886. ujet. (Omsk, Rusija.)
Šimik Fran, peš. p. p. 87. 6. k. Ljutomer, Staintzthal, 1879. u. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Škapin Fran, peš. dom. p. p. 27. 2. k. Postojna, Vrabeč, 1891. u. (Bogučar, Woronesh, Rusija.)
Škarobot Fran, peš. p. p. 97. 1. k. Gorica, Sempas, 1893. ujet. (Susdal, Wladimir, Rusija.)

Skaza Fran, gefr. p. p. 87. 11. k. Celje, Sternstein, 1886. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Skorjanec Karl, peš. p. p. 87. 1. k. Konjce, Vosna, 1892. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Škrbec Fran, rez. dom. p. p. 27. 4. k. Ljubljana, Zabačovo, Borovnica, 1893. ranjen in ujet. (Wolsk, Saratow, Rusija.)
Škrinjar Valent, rez. p. p. 97. 7. k. Gradiška, Kozbana, 1887. ujet. (Krapivna, Tula, Rusija.)
Švarč Miha, gefr. p. p. 87. Brežice, Mihalovec, 1883. ranjen in u. (Woronesh, Rusija.)
Slemenšek Ivan, peš. p. p. 87. Slov. Gradec, Sv. Florijan, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Šorli Mihael, peš. p. p. 87. 12. k. Tolmin, Grahovo, 1885. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Sotler Mart., peš. dom. p. p. 27. 1. k. Brežice, Globoko, Bojsno, 1883. ujet. (Bijsk, Tomsk Rus.)
Spačal Ivan, peš. p. p. 97. 1. k. Sežana, Vojšičca, 1892. ujet. (Woronesh, Rusija.)
Špeglić Jurij, peš. p. p. 87. 7. k. Ptuj, Marija Nova Stiffa, 1890. ujet. (Wenew, Tula, Rusija.)
Starec Anton, rez. dom. p. p. 27. 4. k. Litija, Žalima, 1880. ujet. (Wladimir, Rusija.)

Sturgul Fran, rez. p. p. 97. 1. k. Tolmin, Soča, 1890. ujet. (Lukojanow, Nišnij Nowgorod, Rusija.)
Stibilj Miha, korp. dom. p. p. 27. 4. k. Kranj, Luže, Selca, 1889. ranjen in ujet. (Moskva, Rus.)
Stopar Milan, peš. dom. p. p. 27. 4. k. Krško, Kostanjevica, 1893. ujet. (Schuja, Wladimir, Rus.)
Storman Josip, peš. p. p. 87. 12. k. Celje, Sv. Peter v Sav. dol., 1881. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Suhadolčan Jos., peš. p. p. 87. Brežice, Zabukovje, 1894. ujet. (Prokuplje, Srbija.)
Šuligo Albin, rez. p. p. 97. 1. k. Logatec, Spod. Idrija, 1885. u. (Woronesh, Rusija.)
Supan Herman, peš. p. p. 87. 4. k. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Svatina Josip, peš. p. p. 87. 5. k. Ljutomer, Wernsee, 1892. ranj. in ujet. (Woronesh, Rusija.)
Tavornik Feliks, rez. p. p. 87. 3. k. Brežice, Dobje, 1885. ujet.

(Woronesh, Rusija.)
Teržan Anton, peš. p. p. 87. 3. k. Celje, Vel. Pirešnica, 1888. ujet. (Lukojanow, Nišnij Nowgorod, Rusija.)
Toman Ivan, peš. dom. p. p. 26. 6. k. Ptuj, Slatina, 1883. ujet.
Tomec Jurij, gefr. p. p. 17. 7. k. Kočevje, Osivnica, 1886. ranj.
Toparič Josip, rez. p. p. 87. 7. k. Brežice, Mostič, 1883. ujet. (Rjāsan, Rusija.)
Toplišek Anton, rez. dom. p. p. 26. 2. k. Brežice, Wierstein, 1881. ranjen in ujet. (Rjāsan, Rusija.)
Trontelj Anton, peš. p. p. 17. 3. k. Litija, Loka, 1894. ranjen.
Tekavec Fran, rez. p. p. 17. 2. k. Litija, Krka, 1887. ujet. (Tjumen, Rusija.)
Tavšek Jakob, peš. p. p. 87. 10. k. Celje, Šlajnica, 1883. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Terlep Ivan, rez. dom. p. p. 27. 1. k. Novomesto, Raber, Žužemberk, 1885. ujet. (Omsk, Rus.)
Terček Fran, peš. p. p. 87. 11. k. Celje, Loka, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Tkvac Ivan, peš. p. p. 87. 11. k. Celje, Süsenberg, 1893. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Tomažič Mirko, peš. p. p. 97. 13. k. Litija, Sv. Martin, 1887. ujet. (Krapivna, Tula, Rusija.)
Toplak Fran, peš. p. p. 87. 4. k. Brežice, Planinskavas, 1893. u. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Tovornik (Leskovšek) Fran, peš. p. p. 87. 11. k. Celje, Šlajnica, 1892. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Urbič Fran, peš. p. p. 87. 1. k. Brežice, Sevnica, 1892. ujet. (Zemljansk, Woronesh, Rus.)
Ule Alojz, rez. p. p. 17. 3. k. Postojna, Št. Vid, 1887. ujet. (Tjumen, Rusija.)
Uršič Alojz, četov. p. p. 17. 9. k. Kranj, Predoslje, 1890. ranjen in ujet. (Rusija.)
Uršič Josip, peš. p. p. 97. 9. k. Gorica, Rančan, 1881. ujet. (Krapivna, Tula, Rusija.)
Verdelj Fran, peš. p. p. 87. 2. k. Celje, Sv. Jurij ob Tab., 1893. ujet. (Lukojanow, Nišnij Nowgorod, Rusija.)
Verhuc Ivan, peš. p. p. 17. 8. k. Kranj, Mavčiče, 1884. ranj.
Vidovič Fran, peš. p. p. 87. 2. k. Ptuj, Dolena, 1892. ujet. (Bjelgorod, Rusija.)
Vodopić Anton, voz. voj. dom. top div. 22. bat. 1. Brežice, Videm, 1893. ranjen.

Valencič Ivan, gefr. p. p. 97. 1. k. Postojna, Hirska Bistrica, 1890. ujet. (Susdal, Wladimir, Rusija.)
Valentinič Josip, peš. p. p. 87. 3. k. Tolmin, Grahovo, 1893. u. (Woronesh, Rusija.)
Vanpot Ignac, gefr. dom. p. p. 27. 9. k. Konjce, Sv. Kuničgunda, 1881. ranjen in ujet. (Woronesh, Rusija.)
Velikonja Stefan, rez. dom. p. p. 27. 2. k. Gorica, Kronberg, Solkan, 1881. ujet. (Bogučar, Woronesh, Rusija.)
Vengust Ivan, peš. p. p. 87. 12. k. Celje, Sv. Lorenc, ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Vertančič Anton, peš. p. p. 15. 4. k. Celje, Froulan, 1890. ranj.
Vinarnek Miha, peš. p. p. 15. 4. k. Slov. Gradec, Pamoče, 1888. r.
Vodopivec Fran, peš. p. p. 87. 11. k. Brežice, Anže, 1887. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)

Vodopivec Ant., rez. p. p. 97. 6. k. Postojna, Sv. Peter, 1882. ujet. (Zemljansk, Wladimir, Rus.)
Vodopivec Romul, rez. p. p. 97. 1. k. Gorica, Dornberg, 1890. ujet. (Woronesh, Rusija.)
Vodopivec Josip, peš. p. p. 87. 4. k. Sežana, Šempolaj, 1892. ujet. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Vogrinc Josip, peš. p. p. 87. 4. k. Ljutomer, Schulzdorf, 1891. u. (Kowrow, Wladimir, Rusija.)
Vrbanjščak Mart., peš. p. p. 87. Ljutomer, Godomerc, 1886. ranjen in ujet. (Woronesh, Rus.)
Wanda Fran, p. p. 87. 11. k. Ptuj, Trnovce Gora, 1886. ujet.
Žerak Fran, gefr. dom. p. p. 26. 1. k. Rogatec, Sv. Florijan, 1894. mrtev.
Zurman Simon